

Wandelen zoals Hij

Zac Poonen

Voor de in dit boek voorkomende bijbelteksten is gebruik gemaakt van de (Herziene) Statenvertaling, tenzij anders vermeld.

Originally published in English under the title:
Living as Jesus lived by Zac Poonen

Zac Poonen
Wandelen zoals Hij
Dutch edition © Stichting Heart Cry
Website: www.heartcry.nl

Mei 2009
Vertaling: Frits Klaas
Vormgeving:
ISBN 978-90-79465-10-1
NUR 707 – Trefwoord: Geloofsopbouw

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een
geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige
wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen of op enig andere
manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Wandelen zoals Hij

*“Wie zegt in Hem te blijven, moet ook zelf wandelen
zoals Hij gewandeld heeft.”*

1 Johannes 2 vers 6

Oorspronkelijke titel:
‘Living as Jesus lived’

Zac Poonen

Uitgave van:

Inhoudsopgave

Aanbeveling.....

Hoofdstuk 1

Gods doel met mensen.....

Hoofdstuk 2

Leven in nederigheid.....

Hoofdstuk 3

Leven in heiligheid.....

Hoofdstuk 4

Leven in liefde.....

Hoofdstuk 5

Leven door de Geest.....

Hoofdstuk 6

Leven naar Gods wil.....

Hoofdstuk 7

Leven door Gods kracht.....

Hoofdstuk 8

Leven tot Gods eer.....

Hoofdstuk 9

De Bruid van Christus.....

Aanbeveling

Zac Poonen is een Bijbelleraar uit India die al meer dan 45 jaar de gemeente Gods toerust vanuit het Woord, zowel in als buiten India.

Veel van zijn preken en boeken handelen over de waarheid zoals die onder meer verwoord staat in Efeze 1 vers 4: “.. zoals Hij ons heeft uitverkoren in Hem (..) opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in liefde.”

Gods doel met Zijn kinderen is niet alleen om hun vergeving van zonden te schenken, maar reikt veel verder; ze zijn door Hem bestemd om aan het beeld van Gods Zoon gelijkvormig te worden (Rom. 8: 29, Kol. 3:10). Hoewel deze gelijkvormigheid pas na dit leven volmaakt zal zijn, vindt volgens Poonen in dit leven de aanvang daartoe wel plaats.

Daarom staat bij hem de Bijbelse oproep centraal, namelijk dat wie in de Heere Jezus blijft, “moet wandelen zoals Hij gewandeld heeft” (1 Joh. 2:6). Hij legt dan ook veel nadruk op de strijd tegen en de overwinning op zonden en verzoekingingen en roept daarbij op om de zonden niet te laten heersen, zoals Paulus dat o.a. doet in Romeinen 6: 2. Fundamenteel daarbij is het gegeven dat Gods kinderen onder het nieuwe verbond leven. De Heilige Geest is uitgestort, zodat datgene wat voor de wet onmogelijk was, nu vervuld zou worden in degenen die niet naar het vlees, maar naar de Geest willen wandelen (Rom. 8:4).

Poonen leert tevens dat de gelovige de 'staat van perfectie' hier op aarde nooit zal bereiken. Dat hij de strijd tegen de zonden en het leiden van een Geestvervuld leven benadrukt is – zoals gezegd - een feit, maar een grondtoon die daarbij in zijn preken en geschriften klinkt is wat hij ergens schrijft: “Groei in heiligheid gaat altijd gepaard met een toenemend bewustzijn van je eigen zondigheid in de ogen van God” (Sieraad voor as, p.99). Hij gelooft in overwinning op zonden, maar benadrukt daarbij dat het altijd gaat om het 'topje van de ijsberg'. Hij stelt dat als de Heere licht geeft over een concrete zonde, het dan ook mogelijk is om die zonde te overwinnen, waarbij hij zich bijvoorbeeld beroept op Romeinen 8:3-4. Zodra die zonde 'afgehakt of verwijderd' is, zal God echter andere gedeelten van die enorme zondeklomp naar boven laten komen. En dit is een proces dat in het hele leven van de christen doorgaat.

In dit boekje behandelt Poonen vooral de oproep van Johannes om te wandelen zoals Jezus wandelde (1 Joh. 2:6). Hij schrijft daarover: “Jezus heeft ons door Zijn dood niet alleen verlost, maar heeft ons ook door Zijn leven laten zien hoe God wilde dat mensen zouden leven. Hij is niet alleen onze Zaligmaker, maar ook onze Voorloper (Hebr. 6:20). Hij heeft ons een voorbeeld gegeven hoe we altijd en in iedere situatie in volmaakte gehoorzaamheid aan God behoren te leven.”

Zac Poonen wil vooral Gods Woord naspreken en zodoende laat hij de ‘scherpe kanten’ van het Woord gewoon staan. Poonen legt bepaalde accenten die je zullen verrassen. Denk hierbij eens aan de verrassende verschillen tussen de brief van Jacobus en de brief van Paulus aan de Romeinen.

“.. Laat ons afleggen alle last en de zonde die ons licht omringt, en laten wij met volharding lopen de loopbaan die ons voorgesteld is, ziende op de overste Leidsman en Voleinder van het geloof, Jezus, Die om de vreugde die Hem voorgesteld was, het kruis heeft verdragen en schande veracht, en is gezeten aan de rechterhand van de troon van God” (Hebr. 12:1-2).

Evangelist Arjan Baan
Mei 2009

Hoofdstuk 1

Gods doel met mensen

God schiep de mens niet omdat Hij een dienaar nodig had. Hij had reeds miljoenen engelen om Hem te dienen. Hij schiep de mens omdat Hij iemand wilde hebben die Zijn karakter en Zijn natuur zou openbaren.

Wanneer we deze waarheid vergeten, kunnen we gemakkelijk op een zijspoor terecht komen door te denken dat het dienen van God het hoofddoel is van ons heil in Christus. Dit is de fout die veel gelovigen gemaakt hebben.

Toen God op het punt stond om Adam te scheppen, waren Zijn woorden: “*Laat Ons mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis*” (Gen. 1:26).

Toen Adam zondigde, had God - vanwege Zijn voorkennis - reeds voorbereidingen getroffen om de mens uit de put der zonde waarin hij gevallen was, op te trekken. De menswording van Christus en Zijn dood aan het kruis waren in Gods gedachten, zelfs voordat Adam geschapen was. Gods bedoeling met de verlossing die Hij in Christus voor ons voorzien had, is dat we teruggebracht zouden worden naar de plaats waar we Zijn oorspronkelijke doel met de mens weer kunnen vervullen – het openbaren van Zijn natuur.

Onze zaligheid is door het geloof in Christus. Maar geloof kan alleen gebaseerd worden op een goddelijke openbaring van de Persoon van Christus. Het is alleen zulk geloof dat de Heilige Geest toelaat om ons te veranderen naar het beeld van Christus. Een verstandelijke of eenzijdige kennis van Christus, los van goddelijke openbaring, kan ons net zo blind laten als de Schriftgeleerden in Jezus' dagen dat waren. Hun verstaan van de Schriften bracht hen er toe om naar een andere Christus uit te zien, die andere kenmerken zou hebben dan die van Jezus van Nazareth.

De Jezus die in de Bijbel te vinden is, is iemand Die, terwijl Hij gelijk was aan de Vader, 'zichzelf ontledigde' en een mens werd (Fil. 2:6,7). Het komt er op aan dat we de waarheid hiervan nauwkeurig verstaan. In Zijn Persoon was Jezus, toen Hij in ons vlees kwam, nog steeds God, want God kan nooit ophouden om God te zijn.

Het duidelijkste bewijs van Jezus' goddelijkheid in de dagen van Zijn vlees blijkt uit het feit dat Hij aanbidding ontving. Zeven keer wordt ons in de Evangelieën verteld dat Hij de aanbidding die mensen Hem gaven, aanvaardde (Matth. 8:2; 9:18; 14:33; 15:25; 20:20; Mark. 5:6; Joh. 9:38). Engelen en godvrezende mensen accepteren geen aanbidding (Hand. 10:25,26; Openb. 22:8,9). Jezus deed dat echter wel – omdat Hij de Zoon van God was.

Waarvan ontledigde Hij Zich dan? Van Zijn voorrechten die Hij als God bezat.

Twee voorbeelden om te overwegen. We weten dat “*God niet verzocht kan worden*” (Jak. 1:13). Toch geeft de Schrift aan dat Jezus verzocht werd (Matth. 4:1-11). We weten ook dat God alwetend is. Toch zegt de Schrift dat Jezus eens eerst dichter bij een vijgenboom moest komen, voordat Hij uit kon maken of die wel of geen vruchten bezat (Mark. 11:13). Eens zei Jezus dat Hij zelfs het uur van Zijn tweede komst naar deze aarde niet wist (Mark. 13:32).

Het is zodoende glashelder dat Jezus, toen Hij in ons vlees op deze aarde wandelde, Zich ontledigd had van de goddelijke voorrechten.

“*Het Woord was God..... en het Woord werd vlees*” (Joh. 1:1,14).

Deze beide waarheden aangaande de Persoon van Christus – Zijn goddelijkheid en Zijn menselijkheid – moeten beiden evenzeer geloofd worden, als we ketterij willen vermijden. Geen waarheid in de Schrift kan genegeerd worden zonder geestelijk verlies te lijden. Als er dus geen gelijke nadruk wordt gelegd op de goddelijkheid en de menselijkheid van Christus, zullen we in ons verstand en in onze bediening ten slotte uitkomen bij een onvolledige

Christus – ‘een andere Jezus’ dan Degene die in de Schriften geopenbaard is. Dit zal resulteren in een overeenkomstig verlies in ons christelijk leven en onze bediening. We zijn geroepen om Christus niet alleen te aanbidden als God, maar Hem ook te volgen als Mens.

Jezus heeft ons door Zijn dood niet alleen verlost, maar heeft ons ook door Zijn leven laten zien hoe God wilde dat mensen zouden leven. Hij is niet alleen onze Zaligmaker, maar ook onze Voorloper (Hebr. 6:20). Hij heeft ons een voorbeeld gegeven hoe we altijd en in iedere situatie in volmaakte gehoorzaamheid aan God moeten leven.

Vergeving van zonden, de volheid van de Geest en alle middelen van genade waarin God voorzien heeft, zijn door Hem bedoeld om naar één uiteindelijk doel te leiden – dat we gelijkvormig zullen worden aan het beeld van Zijn Zoon. In feite is het zo dat elk leerstuk in Gods Woord alleen in zijn juiste perspectief gezien kan worden, als het ook gezien wordt in het licht van Gods eeuwige doel met mensen – hen als Jezus te maken.

De hoofdbediening van de Heilige Geest is tweeledig, en kan als volgt beschreven worden: *“Wij allen, die met onbedekt aangezicht de heerlijkheid van de Heere als in een spiegel aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd, van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door des Heeren Geest”* (2 Kor. 3:18).

De Heilige Geest tracht voortdurend ons de glorie van de Heere Jezus in de Schriften (de spiegel) te laten zien – en zoekt ons daarna te veranderen naar dat beeld. God de Vader, in Zijn soevereiniteit, schikt al onze omstandigheden voor datzelfde doel.

“God doet alle dingen meewerken ten goede voor hen die Hem liefhebben (..) Want die Hij tevoren gekend heeft, die heeft Hij ook tevoren bestemd om aan het beeld van Zijn Zoon gelijkvormig te zijn” (Rom. 8:28-29).

Elke gebeurtenis en omstandigheid in ons leven is door God bedoeld om ons te kneden en ons weer iets meer te veranderen naar het beeld van Jezus. En zo zien we dat onze Vader in de hemel en de Heilige Geest in onze harten beiden aan hetzelfde doel werken – dat we zouden worden als Jezus. Hoe meer we deel krijgen aan de natuur van onze Heere, hoe meer we op aarde willen leven zoals Hij leefde. Dit is het Geestvervulde leven.

Jezus kwam niet naar de aarde als een engel, maar zoals wij zijn. De Bijbel zegt: *“Hij is in alles aan de broeders gelijk geworden”* (Hebr. 2:17) – Zijn broeders zijn Zijn discipelen (Matth. 12:50). Als Hij ons (Zijn broeders) niet “in alles” gelijk zou zijn geworden, zou Hij nooit ons Voorbeeld kunnen zijn. Evenmin zou Hij ons hebben kunnen bevelen door “volg Mij” te zeggen, want we kunnen vanzelfsprekend niet iemand volgen Die onze beperkingen niet had; zoals een engel ons niet zou kunnen leren zwemmen omdat hij de neertrekkende beweging van de zwaartekracht niet ervaart zoals wij.

Dan zou ook Paulus’ vermaning in 1 Korinthe 11:1 – hem volgen zoals hij Christus volgde – betekenisloos worden, want Paulus kon dan onmogelijk leven zoals Jezus leefde. Dan zou het leven van Christus een leven worden dat we alleen maar kunnen bewonderen, maar nooit kunnen navolgen.

Echter, prijs God dát Christus in ons vlees kwam en de beperkingen van ons vlees aanvaardde. Zo gaf Hij ons een voorbeeld tot navolging. Omdat Jezus als mens een heilig en puur leven leidde, is er nu geen reden voor ons waarom wij ook niet kunnen *“wandelen zoals Hij wandelde”* (1 Joh. 2:6). Omdat we als menselijk wezen zwak zijn, biedt God ons dezelfde kracht van de Geest aan die Jezus gegeven was toen Hij op aarde als mens leefde. Wat God voor Jezus deed, wil Hij graag voor ons doen, want *“Hij heeft ons lief zoals Hij Jezus liefhad”* (Joh. 17:23).

Zijn kracht is echter alleen ter beschikking gesteld *“voor hen die geloven”* (Ef. 1:19). Het is daarom door gebrek aan geloof in Gods Woord dat gelovigen vandaag de dag onmachtig en krachteloos zijn tegen zonden en satan. Het excuus dat de duivel ons wil doen maken

wanneer we de opdracht krijgen om *“van Degene Die geen zonde deed Zijn voetstappen na te volgen”* (1 Petr. 2:21,22), is dat, omdat we menselijk zijn, we niet anders kunnen dan af en toe zondigen.

Wanneer we echter zien dat Jezus in ons vlees kwam en niet zondigde, dan gebeuren er twee dingen:

1. We hebben niet langer een excuus om te zondigen.
2. We hebben geloof dat ook wij, net zoals Jezus, in overwinning over zonden kunnen leven.

En zo is Paulus' gebed ook dat van mij, als u de waarheden van de Schrift in dit boek leest:
“.. dat de God van onze Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u de geest van wijsheid en openbaring geeft in Zijn kennis (Christus) ... en... dat Hij naar de rijkdom van Zijn heerlijkheid u geeft met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens” (Ef. 1:17; 3:16).

Het is alleen door de volle kennis van Christus dat we de kracht van de Heilige Geest kunnen kennen. Jezus is het volmaakte voorbeeld van de Geestvervulde mens. Als we naar Zijn leven kijken en zien hoe Hij op deze aarde leefde, dan kunnen we daar onmiskenbaar uit opmaken wat de kenmerken van een Geestvervuld leven zijn.

Hoofdstuk 2

Leven in nederigheid

De grootheid van God wordt door de wereld gezien in de wonderen van de schepping (Ps.19:2). Het heelal is zo uitgestrekt dat het menselijke verstand het niet kan bevatten. Melkwegen met sterren zijn verspreid door de ruimte, miljarden lichtjaren van elkaar gescheiden. Tegelijkertijd is elk beetje materie in deze ruimte opgebouwd uit atomen zo klein, dat het blote oog ze niet eens kan zien – terwijl ze ook nog eens honderden elektronen bevatten die erin ronddraaien. Hoe groot is onze God!

Voor de discipel van Jezus Christus echter is de grootheid van God niet in de eerste plaats te zien in de wonderen van het heelal, maar eerder in de nederigheid die maakte dat de Zoon van God Zichzelf ontledigde, vlees en bloed aannam en Zich zo vereenzelvigde met ons gevallen geslacht.

“Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond en wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd”, zegt de apostel Johannes (Joh. 1:14). En we kunnen daaraan toevoegen: ‘zulk een heerlijkheid, die de glorie die in de schepping gezien wordt, ver in glans overtreft’. De grote Hemelkoning kwam en woonde als één van ons in het vlees. En Hij kwam niet op een neerbuigende, minzame en betuttelende manier, maar met echte nederigheid, Zichzelf in alle opzichten één makend met ons. We zien de heerlijkheid van Christus zelfs op een veel hoger plan in Zijn nederigheid dan in de grote wonderen die Hij verrichtte. Het is deze weg van nederigheid die de Heilige Geest ons als eerste wil laten zien, zodat we al onze dagen daarin zouden leren wandelen. Het gaat erom dat we Jezus in de eerste plaats hierin zouden navolgen. Voordat Jezus, als mens, dat pure en liefdevolle leven op aarde leefde, vernederde Hij Zichzelf. Dat was de eerste stap. En dat is ook voor ons de eerste stap.

Vele duizenden jaren voordat Jezus naar de aarde kwam had God een engel, Lucifer genaamd, geschapen die voortreffelijk was in wijsheid en schoonheid. Lucifer was door God aangesteld als het hoofd van de orde der engelen. Echter, gedreven door hoogmoed en ontevredenheid over zijn toegewezen aandeel zocht Lucifer hogerop te komen en zichzelf te verheffen (Ezech. 28:11-17; Jes. 14:12-15). Zodoende bracht hij zonde in Gods schepping. God sloeg hem terstond neer - en hij werd satan.

Daarom is hoogmoed de wortel van alle zonde en kwaad in dit heelal. Toen Adam zondigde, werd hij ook aangetast door deze satanische hoogmoed. Elk kind van Adam wordt nu geboren met deze infectie. Om mensen van dit vergif te verlossen, vernederde Jezus Zichzelf. Zoals zonde haar oorsprong vindt in de hoogmoed van Lucifer, zo vindt onze verlossing haar oorsprong in de zelfvernederding van Jezus. We hebben zóveel van Christus' gezindheid als we hebben van Zijn nederigheid. Dit is de onfeilbare maatstaf van geestelijke groei.

Alleen al de komst van Jezus vanuit de heerlijkheid van de hemel naar deze aarde is op zichzelf een verbazingwekkend bewijs van Zijn nederigheid. Ons wordt echter verder verteld dat Hij zelfs *“als mens Zichzelf vernederde”* (Fil. 2:8). *“In alles Zijn broeders gelijk geworden”* (Hebr. 2:17), nam Hij Zijn plaats in voor God als alle andere mensen. Hij werd niets, zodat God alles zou zijn. Dit is ware nederigheid.

Wereldse heerlijkheid en grootheid worden afgemeten aan de positie van iemand: aan zijn rijkdom, prestaties, status van de familie enzovoort. Hoe verschillend is echter de heerlijkheid van God zoals die te zien is in Jezus Christus! Jezus was de enige persoon ooit geboren, Die de mogelijkheid had om de familie te kiezen waarin Hij geboren zou worden. Niemand van ons had die keuze. Welke familie koos Jezus? Een onbekende timmermansfamilie uit

een plaats genaamd Nazareth, waarvan de stadsmensen zeiden: *“Kan daar iets goeds vandaan komen?”* (Joh. 1:47). Jozef en Maria waren zo arm dat ze het zich niet eens konden veroorloven om een lam als brandoffer voor God te offeren (vgl. Luk. 2:22-24 & Lev. 12:8). Verder was Jezus de enige persoon ooit geboren, die precies kon besluiten waar Hij geboren zou worden. Hij had de mogelijkheid Zijn eigen geboorteplaats te bepalen, en welke plaats koos Hij uit? Een veevoederbak in een nederige stal!

Let ook eens op het voorgeslacht dat Jezus voor Zichzelf koos. Vier vrouwen worden genoemd in de stamboom van Jezus, zoals vermeld in Mattheüs 1:3-6. De eerste, Tamar, had een zoon verkregen door overspel met haar schoonvader Juda. De tweede, Rachab, was een welbekende prostituee in Jericho. De derde, Ruth, was een afstammeling van Moab die geboren was als gevolg van Lots' overspel met zijn eigen dochter. De vierde was Uria's vrouw Bathseba, met wie David overspel pleegde.

Waarom koos Jezus zulk een schandelijke familielijne om uit geboren te worden? Om daarmee Zichzelf geheel te kunnen vereenzelvigen met Adams' gevallen geslacht. Hier zien we Zijn nederigheid. Hij zocht geen enkele eer vanwege familie of stamboom.

Jezus vereenzelvigde Zich geheel met de mens. Hij geloofde in de werkelijke gelijkheid van alle menselijke wezens, ongeacht afkomst, familie, positie in het leven. Hij werd één met de minste en geringste in de sociale lagen. Hij stelde Zichzelf onder een ieder, zodat Hij de dienaar van een ieder kon zijn. Alleen wie onder een ander gaat staan, is in staat hem te verhogen. En dat is de manier waarop Jezus kwam.

De Heilige Geest verandert ons door de vernieuwing van ons denken (Rom. 12:2). Onze gedachtewereld is de plaats waar het zaad van ware, op Christus lijkende nederigheid gezaaid wordt. Niet door onze daden of door ons gedrag in het bijzijn van anderen, maar eerder door onze gedachten (dus wanneer we tot onszelf inkeren) kunnen we erachter komen of we op dit gebied wel of niet naar Christus' beeld veranderd worden. Gedachten die over onszelf gaan en over hoe we het doen in vergelijking met anderen. Alleen wanneer we echt klein zijn in onze eigen gedachten, kunnen we werkelijk *“de ander uitnemender achten dan onszelf”* (Fil. 2:3) en onszelf beschouwen als *“de allerminste van al de heiligen”* (Ef. 3:8).

Jezus beschouwde Zich altijd als een onbetekenend mens voor de Vader. Daardoor werd de heerlijkheid van de Vader in al haar volheid door Hem heen geopenbaard.

Doordat Jezus deze positie van nietigheid voor de Vader innam, kon Hij Zich vreugdevol onderwerpen aan alles wat de Vader voor Zijn leven verordineerd had, en al de geboden van de Vader met heel Zijn hart gehoorzamen.

“Hij heeft Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood” (Fil. 2:8).

Totale gehoorzaamheid aan God is het onmiskenbare bewijs van ware nederigheid. Er is geen duidelijker toetssteen dan dit. Dertig jaar lang onderwierp Jezus Zich aan een onvolmaakte pleegvader en moeder – want dit was Zijn Vaders' wil. Qua kennis en verstand was Hij de meerdere van Jozef en Maria; en Hij was zondeloos, in tegenstelling tot hen. Toch onderwierp Hij Zich aan hen.

Het is voor de mens niet gemakkelijk om zichzelf te onderwerpen aan hen die intellectueel of geestelijk de mindere van hem zijn. Maar werkelijke nederigheid heeft hier geen probleem mee, want iemand die zichzelf als niets in de ogen van God heeft beschouwd, heeft geen moeilijkheden met onderwerping aan iemand die God over hem gesteld heeft.

Jezus koos een niet bijster indrukwekkend beroep - dat van een timmerman. Toen Hij Zijn openbare bediening begon, had Hij geen voor- of achtervoegsels bij Zijn naam. Hij was geen 'ds. Jezus'. Nog minder was Hij 'de eerwaarde dr. Jezus'. Hij zocht noch begeerde ooit enige aardse positie of titel die Hem zou verheffen boven de gewone mensen voor die Hij kwam dienen. *Die oren heeft om te horen, die hore.*

Toen de menigte Hem eens achterna ging om Hem koning te maken, verdween Hij in stilte uit hun midden (Joh. 6:15). Hij wenste slechts bekend te zijn als 'de Zoon des mensen'.

Hij was niet bedacht op de eer van mensen en zocht die ook nooit. Hij leefde voor het aangezicht van Zijn Vader alléén. Hij aanvaardde het om genegeerd en geminacht te worden door de mensen. Alleen de goedkeuring van de Vader telde voor Hem.

Als Jezus iemand genas of een wonder deed, was Hij erop gebrand dat niemand van die genezing zou weten; Zijn wonderen waren daden van ontferming voor noodlijdende individuen en geen publiciteitsstunts. Zelfs toen Hij het dochtertje van Jairus opwekte uit de dood, gaf Hij strikte instructies dat niemand daarover verteld zou worden (Mark. 5:43).

Pas na Zijn hemelvaart werd de geschiedenis van Zijn leven door Zijn discipelen verbreid. Toen Hij een waterbekken nam om de voeten van Zijn discipelen te wassen, op de laatste avond voor de kruisiging, was dat typerend voor heel Zijn leven. Hij was een dienaar van de mensheid. Hij was er vlot bij om te zien dat de discipelen vuile voeten hadden en evenzo was Hij meteen daarna al bezig met het wasbekken om het noodzakelijke te doen in plaats van te wachten tot iemand anders het zou gaan doen. Die handeling was symbolisch voor Zijn levenslange dienstbaarheid. Jezus wachtte niet met iets te doen tot Hij gevraagd werd. Hij zag de nood en voorzag erin.

Jezus was nauw verbonden met de onderste lagen van de bevolking en begaf zich onder deze mensen als één van hen. En toch, hoewel Hij volkomen en zonder zonde was, voelden anderen zich in Zijn nabijheid niet ongemakkelijk vanwege hun onvolmaaktheid. Hij was niet neerbuigend terwijl Hij rondtrok met Zijn discipelen. In feite ging Hij zo vrij met hen om dat ze Hem openlijk van advies dienden of zelfs berispten (Matth. 16:22; Mark. 4:38; 9:5).

We zien de nederigheid van Jezus ook in het feit dat Hij de vriendschap van Zijn discipelen zocht in het gebed. In de hof van Gethsémané vroeg Hij Petrus, Jakobus en Johannes met Hem te bidden, want: *"Mijn ziel is zeer bedroefd, tot de dood toe"* (Matth. 26:38). Jezus was Zich bewust van de schrijnende zwakte van Zijn menselijke natuur die Hij had aangenomen. Vandaar dat Hij hun vriendschap zocht in het gebed.

Doordat wij veelal niet eerlijk genoeg zijn om onze nietigheid te erkennen, is de manifestatie van Gods kracht door ons heen beperkt. Jezus heeft ons laten zien wat nederigheid is: de erkenning van de zwakheid van ons vlees en onze nietigheid als menselijke wezens. Omdat Jezus Zichzelf vernederde, heeft God Hem verheven tot de hoogste positie in het heelal (Fil. 2:9). Zij die het verst gaan in de weg van de nederigheid zullen aan de linker- en rechterhand van Jezus zitten in heerlijkheid.

Door heel het leven van Jezus heen zien we de neergang. Hij kwam neer vanuit de hemel en bleef in de neergaande beweging – tot aan het kruis. Nooit ofte nimmer ging Hij in de omgekeerde richting of zocht Hij omhoog te gaan.

In deze wereld zijn slechts twee werkzame geesten te onderscheiden. De ene, de geest van satan (Lucifer) spoort mensen aan om op te gaan; hetzij in de wereld hetzij in het christendom. De andere, de Geest van Christus, leidt mensen om 'de onderste weg' te gaan zoals Jezus. Jezus ging ten onder zoals de graankorrel; al Zijn ware discipelen kunnen feilloos worden herkend aan deze eigenschap.

De nederigheid van Jezus is in al haar luister te zien in Zijn dood. Nooit is er een onrechtvaardiger proces gevoerd dan dat wat Jezus moest doorstaan. Hij vernederde Zich, liet Zich martelen, beledigen en verdroeg onrecht, vernedering, spot en dat alles stilzwijgend. Hij vervloekte Zijn vijanden niet. En evenmin dreigde Hij of zocht Hij wraak te nemen dan wel de hulp van engelen in te roepen. Al Zijn rechten als Zoon van God gaf Hij op.

De 'gebalde vuist' is een bekend symbool voor de mensheid – duidend op zowel het opkomen voor eigen rechten, bevoegdheden en bezittingen, als op de wil terug te vechten wanneer iemand wordt aangevallen. Jezus daarentegen opende gewillig Zijn handen om aan het kruis gespierd te worden. Zijn handen waren altijd al open in het steeds maar weer

geven en nog eens geven. Ten slotte gaf Hij ook Zijn eigen leven op. Dat is ware nederigheid; en ook de ware volwassenheid waartoe God Jezus had bestemd. Een discipel van Jezus die de goddelijke natuur wil zichtbaar maken, moet bereid zijn onrecht te verdragen zonder te klagen.

De Bijbel zegt: *“Want wat voor roem is er als u het geduldig verdraagt wanneer u zondigt en daarvoor gestraft wordt? Maar als u het geduldig verdraagt wanneer u goeddoet en daarvoor lijdt, dat is genade bij God. Want hiertoe bent u geroepen, omdat ook Christus voor ons geleden heeft; Hij laat ons zo een voorbeeld na, opdat u Zijn voetstappen zou navolgen; Hij Die geen zonde gedaan heeft en in Wiens mond geen bedrog gevonden is; Die, toen Hij uitgescholden werd, niet terugschold en toen Hij leed, niet dreigde, maar het aan Hem overgaf Die rechtvaardig oordeelt”* (1 Petr. 2:20-23).

Zijn bescheidenheid weerhield Jezus ervan iedereen te oordelen. Alleen God is rechter over de mensheid. Ieder mens die de ander veroordeelt neemt daarbij de plaats in die alleen God toekomt. Alsof Hij op aarde slechts een natuurlijk mens was, zei Jezus: *“Ik oordeel niemand”* (Joh. 8:15). Hij vertrouwde alle oordelen toe aan Zijn Vader. Ook daarin zien we de schoonheid van Zijn nederigheid. Jezus gaf Zich gewillig over aan de vernederende dood die Zijn Vader voor Hem voorbereid had. Afgezien van het menselijk handelen rondom de planning en uitvoering van Zijn kruisiging bemerkte Hij de hand van de Vader daarin en Hij dronk de beker gewillig die *“de Vader Hem gaf”* (Joh. 18:11).

“Hij is gehoorzaam geworden tot de dood, ja, tot de kruisdood” (Fil. 2:8).

Dit is de ware Jezus zoals Hij in de Schrift tot ons komt. In tegenstelling tot sommige moderne evangelisten werd Hij niet betaald en geëerd als een filmster. Integendeel, Hij was door mensen veracht en verworpen en de toenmalige wereld kwam van Hem af door Hem aan een kruis te spijkeren. De hedendaagse wereld is niet anders – en een discipel is niet meer dan zijn Meester. Een christenheid die populair is en eer ontvangt van de wereld, is een vervalsing van het ware geloof. Het hele leven van Jezus, vanaf Zijn geboorte tot aan Zijn dood, is een demonstratie van het feit dat *“wat groot is onder de mensen, een gruwel is voor God”* (Luk. 16:15).

“Leer van Mij”, zei Jezus, *“dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart”* (Matth. 11:29). Nederigheid was het belangrijkste wat Jezus de discipelen vroeg van Hem te leren. En dát is het wat ook wij van Hem moeten leren.

Hoofdstuk 3

Leven in heiligheid

God is Licht en Liefde (1 Joh. 1:5; 4:8). Hij bewoont een ontoegankelijk licht (1Tim. 6:16). Omdat Hijzelf heilig is, vraagt Hij van ons ook om heilig te zijn. Maar voor een mens is heiligheid alleen door de verleiding heen te bereiken. Adam was als zondeloze geschapen; hij had zelfs geen weet van goed en kwaad. God wilde dat hij heilig was – daarom stond God toe dat hij beproefd werd. De boom van kennis van goed en kwaad was door God geschapen en als zodanig niet slecht in zichzelf. Hij was onderdeel van de wereld waarvan God verklaard had: *“Zeer goed”* (Gen. 1:31). De boom was zeer goed doordat hij Adam de gelegenheid bood te tonen dat hij heilig was, door de verleiding te weerstaan. De Bijbel zegt: *“Acht het voor grote vreugde wanneer gij in velerlei beproevingen valt”* (Jak. 1:2), omdat ze ons de mogelijkheid bieden deelgenoot te worden van Gods heiligheid (Hebr. 12:10) en zo volkomen en onberispelijk te worden (Jak. 1:4).

Als we zien op de heiligheid van Jezus, zien we niet dezelfde heiligheid die Hij als God had, want dat zou geen voorbeeld voor ons zijn. Wij zien op Hem als Degene Die *“Zijn broeders in alles gelijk geworden is”* en ook *“verzocht geworden is als wij, echter zonder te zondigen”* (Hebr. 2:17; 4:15). Jezus is onze voorloper (Hebr. 6:20), Die dezelfde loopbaan gelopen heeft als die wij lopen en zodoende heeft Hij de weg gebaad voor ons. En daarom zegt Hij tegen ons: *“Volg Mij”* (Joh. 12:26). Ziende op Hem Die de wedloop vóór ons gelopen heeft, kunnen wij nu ook met volharding de loopbaan lopen zonder te verflauwen (Hebr. 12:1-4). Jezus weerstond iedere verzoeking die ons ooit kan overkomen. Hij werd verzocht *“in ieder opzicht, evenals wij”*. Dit wordt duidelijk onderwezen in Hebr. 4:15. En dat is het wat ons moed geeft. En dit is onze aanmoediging. Jezus oefende geen macht uit die ons vandaag niet ter beschikking staat. Hij ontmoette en weerstond als méns de verleiding in de kracht die de Vader Hem gaf door de Heilige Geest.

Satan heeft altijd beweerd dat Gods wetten zwaar en onmogelijk zijn om te gehoorzamen. Jezus, in de gedaante van een mens, ontmaskerde de leugen van satan door Zijn hele leven in volstrekte gehoorzaamheid te leven. Als wij ook maar enige verzoeking zouden hebben te weerstaan of enig goddelijk bevel te hebben gehoorzamen dat Jezus niet gekend heeft, dan zouden wij in dat opzicht een excuus hebben om te zondigen. En als Jezus dat volmaakte leven had geleefd zonder de zwakheden van ons menselijk vlees, dan wel in kracht die ons niet ter beschikking staat, dan zou Zijn leven geen voorbeeld ter navolging voor ons kunnen zijn – en evenmin een aanmoediging in onze momenten van verzoeking. Maar Jezus toonde door Zijn leven als mens op aarde dat de goddelijke kracht die God ons ter beschikking stelt toereikend is om te leven naar de eisen van Zijn Woord.

“... wij hebben geen Hogepriester die niet kan meevoelen met onze zwakheden, maar Een die op gelijke wijze als wij is verzocht geweest.” (Hebr. 4:15). Het zondeloze leven van Jezus is Gods bewijs aan de wereld dat het voor een mens mogelijk is, door de kracht van de Heilige Geest, de volle overwinning over de zonde te hebben om God vreugdevol te gehoorzamen. *“Indien wij in Hem blijven, kunnen wij wandelen zoals Hij gewandeld heeft”* (1 Joh. 2:6).

Jezus had te maken met alle verlokkingen die ook wij dagelijks ervaren, en Zijn Vader gaf Hem de kracht iedere verleiding die ieder mens kan ontmoeten te weerstaan. Zo werd Hij toegerust als onze Leider en Hogepriester (Hebr. 2:10,17,18; 5:7-9). In al deze situaties verloochende Hij Zichzelf en Hij doodde de verlangens van het vlees die Hem tot zonde wilden verleiden. Zodoende *“leed Hij voortdurend in het vlees”*.

De Schrift wijst Hem aan als ons Voorbeeld: *“Welnu, omdat Christus voor ons in het vlees geleden heeft, moet ook u zich wapenen met dezelfde gedachte: wie in het vlees geleden heeft, is opgehouden met de zonde, om nu, in de tijd die ons nog overblijft in het vlees, niet*

meer naar de begeerten van mensen, maar naar de wil van God te leven” (1 Petr. 4:1-2). Jezus was “trouw tot in de dood”. Hij toonde door Zijn leven aan dat, welk lijden ons ook overkomt, dit altijd een minder grote ramp is dan in enig opzicht ongehoorzaam zijn aan God.

Het wezen van alle zonde is gelegen in het doen van onze eigen wil. Het wezen van heiligheid daarentegen is te vinden in verloochening van de eigen wil en het doen van de wil van God. Zo leefde Jezus. Hij zei: *“Ik zoek niet Mijn eigen wil, maar de wil van Hem die Mij gezonden heeft ... Ik ben niet gekomen om Mijn eigen wil te doen, maar de wil van Hem die Mij gezonden heeft ... Niet gelijkerwijs Ik wil, maar zoals Gij wilt” (Joh. 5:30; 6:38; Matth. 26:39). Jezus gaf Zijn eigen, menselijke wil op, als een eeuwigdurende offerande aan Zijn Vader, ook als dat intens lijden betekende. Ons wordt verteld dat “in de dagen dat Hij op aarde leefde, Hij met luid geroep en onder tranen gebeden en smeekbeden geofferd heeft ...” (Hebr. 5:7).*

In de hof van Gethsémané waarschuwde Jezus Zijn drie discipelen dat de zwakte van het menselijk vlees alleen kan worden overwonnen door waken en bidden – anders gezegd: alleen door goddelijke hulp wordt de verleiding overwonnen (Matth. 26:41). Hijzelf bad ook, want alleen daardoor kon Hij stand houden. Juist voordat Hij naar Gethsémané ging, zei Hij Zijn discipelen dat de dag spoedig zou aanbreken dat ook zij in staat zouden zijn de werken te doen die Hij deed; daartoe zou de Vader hen de Heilige Geest als Helper geven (Joh. 14:12,16). Jezus kwam niet om ons tot wonderdoeners te maken, maar om ons heilig te maken. Zijn werken waren werken van heiligheid, werken van gehoorzaamheid aan de Vader. Dát zijn de werken waarvan Hij beloofd heeft dat we zeer wel in staat zullen zijn om ze te doen: Hij deed ze als mens, vervuld zijnde met de Heilige Geest.

Toen de discipelen op de Pinksterdag de Heilige Geest ontvingen, ontvingen ze daarmee ook de kracht om de werken der gehoorzaamheid te doen die Jezus deed. Tijdens Jezus' leven op aarde hadden ze de kracht ontvangen om zieken te genezen, doden op te wekken, melaatsen te reinigen en demonen uit te werpen (Matth. 10:8), maar niet de macht om de zonde te overwinnen. Daarvoor moesten ze wachten op de vervulling met de Heilige Geest op de Pinksterdag.

De volheid van de Geest is bedoeld om ons de werken te laten doen die Jezus deed; of anders gezegd: om de wil van God te volbrengen (Joh. 4:34). Dit is het overwinnende leven dat God ons aanbiedt in het Nieuwe Verbond. *“Want hetgeen voor de wet onmogelijk was, omdat zij door het vlees krachteloos was, heeft God, Zijn Zoon zedende in gelijkheid van het zondige vlees en dat omwille van de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees, OPDAT het recht van de wet (“de wil van God”) vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest” (Rom. 8:3-4).*

Jezus' houding ten opzichte van verzoeken en de overwinning ervan, opent voor ons de weg om Hem daarin te kunnen volgen. De weg die Jezus heeft gebaad, wordt in Hebr. 10 vers 19 en 20 *“de nieuwe en levende weg”* genoemd. Daar staat: *“Wij nu, broeders, hebben vrijmoedigheid om in te gaan in het heiligdom door het bloed van Jezus, langs een nieuwe en levende weg, die Hij voor ons heeft ingewijd door het voorhangsel, dat is door Zijn vlees”.*

De glorie van God werd zichtbaar in het Heilige der Heiligen van de tempel. Het is die plaats waarin Jezus de weg voor ons heeft gebaad om Hem te volgen, zodat we deel zouden hebben aan Zijn heiligheid. Hij is de Voorganger Die als eerste het voorhangsel van het vlees is doorgegaan (Hebr. 6:20). Wij kunnen nu de wedloop lopen, ziende op Zijn Voorbeeld (Hebr. 12:1-2). Wij hoeven het voorhangsel niet te scheuren, want dat heeft onze Heere eens en voor altijd gedaan. Maar we dienen Hem te volgen in de weg van het gescheurde voorhangsel: de weg van het kruis, de weg van de dood aan het vlees en zijn begeerten. Het was door de dood van het vlees dat de glorie van Gods heiligheid zich openbaarde in het leven van Jezus. En voor ons is er geen andere weg. Als wij dit *“sterven van Jezus”* meedragen in ons lichaam, dan – en dan alleen – zal dat zuivere en heilige *“leven van Jezus zich openbaren in ons lichaam”* (2 Kor. 4:10).

De Heilige Geest, in ons, zal ons leiden zoals Hij Jezus leidde; steeds in de weg van het kruis. En dit is de weg waarin we in staat zijn meer en meer te groeien in Zijn heiligheid. Zo ging het met Jezus en zo zal het ook zijn voor ieder die Hem in die weg navolgt. Jezus kwam om ons de goddelijke natuur deelachtig te maken, zodat hetzelfde leven dat er was in Hem, ook in ons zal zijn.

“... Zijn goddelijke kracht heeft ons alles geschonken wat tot het leven en de godsvrucht behoort ... Hij heeft ons de grootste en kostbare beloften geschonken, opdat u daardoor deel zou krijgen aan de goddelijke natuur” (2 Petr. 1:3-4).

God heeft niet beloofd ons op deze aarde volmaakt zondeloos te maken. We moeten er echter wel naar uitzien en ernaar streven. We kunnen namelijk leven in overwinning op bewuste zonden. We hebben gezien dat Jezus in alle opzichten is verzocht zoals wij. Sommige van onze zwaarste verleidingen zijn de aanvallen op ons gedachteleven. Dus ook dat moet onder de heerschappij van Jezus komen; van Hem, Die nooit zondigde. Wij kunnen eveneens overwinnen in ons gedachteleven.

Jezus' woorden waren zuiver. Geen onrein of ijdel woord kwam over Zijn lippen. Hij sprak altijd de waarheid. Er was geen bedrog in Zijn mond. Niemand kon ooit met Hem een gesprek aanknopen over het verdienen van alsmar meer geld (meer dan iemands behoefte). Hij was gewoon niet geïnteresseerd in dergelijke zaken. Hij was gericht op de dingen van boven – en niet die van de aarde. Uiteraard gebruikte Hij ook materiële zaken, maar Hij was er niet aan gehecht of ermee verbonden en Hij had ze niet lief.

De heiligheid van Jezus kwam van binnenuit. Dat was geen uiterlijke vroomheid die tot uitdrukking kwam in uitwendige zaken als voedsel, kleding of relaties. Hij was geen asceet of kluizenaar. Hij leefde in de wereld van alledag, kleepte zich normaal voor Zijn doen, at en dronk normaal (Luk. 7:34), genietend van de goede dingen die God de mens daartoe heeft gegeven (1 Tim. 6:17). Maar zelfzuchtig genot was Hem vreemd in zaken als voedsel; Hij disciplineerde Zichzelf door Zijn wonderbare kracht niet te gebruiken om stenen in brood te veranderen – ook niet na veertig dagen vasten. Hij onderhield niet slechts contact met godsdienstige mensen, maar evengoed met de gruwelijkste zondaars en bleef daarbij Zelf vlekkeloos. Zijn heiligheid was van een wezenlijke, innerlijke aard.

Jezus vermeed niet alleen de zonde, maar heeft zich evenmin ingelaten met tal van legitieme plezierige dingen, die echter geen nut hebben, of die niet profijtelijk zouden zijn geweest voor de zaak van Zijn hemelse Vader (1 Kor. 6:12).

Jezus' heiligheid kwam tot uiting in een leven van meditatie van het goddelijke Woord. Hij kende dat al grondig toen Hij twaalf jaar oud was vanwege onvermoeid onderzoeken van en het mediteren over de Schriften, begerig naar de verlichting van de Geest inzake het Woord. Hij wist meer dan de geleerde doctors in de theologie, omdat Hij het verwachtte van de verlichting door de Geest. Jezus ging niet naar een Bijbelschool. Hij leerde onder rechtstreekse leiding van de Vader, zoals ook de ware profeten in Oudtestamentische tijden dit deden – Mozes, Elia, Jeremia, – maar ook Johannes de Doper. Geen enkele ware profeet in de Bijbel kwam ooit van een Bijbelschool; laten we dat niet vergeten!

Jezus bestudeerde het Woord en gehoorzaamde het vervolgens. Zo werd het tot een krachtig wapen in Zijn hand, niet alleen in de strijd tegen satan (Matth. 4:1-11) maar evenzo in Zijn bediening als prediker. Hij sprak met gezag en Zijn prediking stond haaks op de toenmalige populaire tradities, geproclameerd door de Joodse (wet)geleerden. Hij stelde de schijnheiligheid en wereldsgezindheid van de Farizeeën aan de kaak en betichtte hen van helse halsstarrigheid ondanks hun dogmatische fundamentalisme (Matth. 23:33). Tegelijkertijd legde Hij de leerstellige fouten en verkeerde (Bijbel)interpretaties van de Sadduceeën bloot (Matth. 22:23-33).

Jezus heeft in Zijn prediking nooit populariteit gezocht. Hij zou liever marteling en pijn verdragen dan ook maar iets aan de waarheid tekort te doen. Hij geloofde niet in 'vrede en eenheid ten koste van alles'. Zelfs Zijn vijanden moesten erkennen: Wij weten dat U eerlijk

bent. U vertelt de waarheid over de weg naar God. U trekt zich niets aan van wat de mensen denken (vrij naar Matth. 22:16).

De heiligheid van Jezus was ook te zien in Zijn ijver voor de zuiverheid van Gods huis (Joh. 2:14 e.v.). Toen Hij de tempel betrad en zag hoe men daar in de naam van godsdienst geld aan het verdienen was, ontvlamde Zijn gerechtvaardigde woede en dreef Hij hen met een zweep naar buiten. De Bijbel vermaant ons om niet te zondigen als we boos worden (Ef. 4:26). Toen de Romeinse soldaten Jezus sloegen en Hem naar Pilatus toe ranselden, verdroeg Hij dat alles geduldig. Hij was nooit boos als het om Zijn eigen persoon ging; dan zou de woede zonde geweest zijn. Maar als het ging om de zuiverheid van Gods huis lag het anders. Dan zou gebrék aan woede zonde betekend hebben. Hij gebruikte de zweep die dag, zonder Zich af te vragen of de mensen dat verkeerd zouden kunnen opvatten en Hem ervan zouden kunnen betichten dat Hij Zijn zelfbeheersing verloren had en toegegeven had aan Zijn eigen vlees. Nooit deed Hij iets om mensen te behagen. Hij kwam om het zwaard te brengen (Matth. 10:34) – en Hij gebruikte het ook krachtig. Dat sneed, verwondde en deed pijn. Maar ook daarin openbaart zich de glorie van de Vader.

Jezus' leven is het mooiste, het meest ordelijke, het meest vreedzame en het gelukkigste leven dat de wereld ooit heeft gezien. Dit was het gevolg van Zijn volkomen gehoorzaamheid aan Gods Woord. Aanschouw de ordening die er in het universum is. De sterren en planeten bewegen in een zodanig perfecte orde, dat we de klok erop gelijk kunnen zetten tot op de miljoenste seconde! Het hele planetaire systeem is zo standvastig en betrouwbaar dat astronomen er de positie van iedere ster of planeet voor iedere datum in de toekomst mee kunnen berekenen. Wat is het geheim van die volmaakte orde? Slechts één ding: ze gehoorzamen de wil van God exact in de voor hen uitgezette banen door de ruimte, in het hun door de Schepper opgelegde tempo. Waar er gehoorzaamheid is aan God, daar is ook volkomenheid en schoonheid. En waar die ontbreekt, daar heerst chaos en gruwel. Zelfs de sterren zijn een stil getuigenis van het feit dat Gods ordening het beste voor ons is en dat Zijn verordeningen geen zware last zijn.

Jezus' leven getuigt van het feit dat van alle dingen de godsvrucht ware winstgevendheid betekent, zowel in dit leven als in het hiernamaals (1 Tim. 4:8). Geen mens kan gelukkiger en vreedvoller zijn dan een vroom mens. *“De vreze des HEEREN is een fontein van leven”* (Spr. 14:27). Jezus gehoorzaamde het gebod te *“leven in de vreze des HEEREN alle dagen”* (Spr. 23:17). God hoorde Zijn gebeden, vanwege Zijn heilige vrees (Hebr. 5:7). De hemel was altijd open voor Jezus, want Hij leefde in de vreze Gods. *“Ik heb eerbied voor Mijn Vader”* (Joh. 8:49), zo zei Hij ooit. Hij toonde door Zijn leven de waarheid van het Woord dat zegt: *“De vreze des HEEREN is het beginsel der wijsheid”* (Spr. 9:10). Jezus' gebeden werden niet automatisch verhoord omdat Hij de Zoon van God was, maar vanwege de vreze Gods (Hebr. 5:7). Hij was gezalfd met de vreugde en de autoriteit van de Heilige Geest – “de vreugdeolie” – niet vanzelfsprekend vanwege Zijn Zoonschap, maar om Zijn liefde voor gerechtigheid en Zijn afschuw van de zonde (Hebr. 1:9). God kan Zichzelf alleen verbinden met een mens die moreel zuiver is. Dit is het geheim van geestelijke autoriteit.

De religieuze wereld van Jezus' dagen deelde Gods visie inzake de heiligheid van Jezus echter niet. Jezus' heiligheid lokte hun haat uit, doordat Hij hun onbevreesd op hun zonden wees (Joh. 7:7). Zo leed Jezus onder hun vijandigheid, afwijzing, haat, kritiek en excommunicatie door de Joodse religieuze leiders. Uiteindelijk eindigde dit in de dood – alleen omdat Hij heiligheid predikte. Zij zouden Hem niet gekruisigd hebben als Hij slechts een heilig leven leidde. Maar Hij stelde hun schijnheiligheid aan de kaak en legde hun zondigheid bloot door Zijn prediking. Daarom waren ze vastbesloten Hem het zwijgen op te leggen. Jezus zei: *“Hun oordeel is gebouwd op deze waarheid, dat het Licht van de hemel in de wereld gekomen is, maar dat zij de duisternis liever gehad hebben dan het Licht, want hun daden waren slecht. Zij haatten het hemelse Licht om te kunnen zondigen in het duister. Zij schuwden het Licht uit vrees dat hun zonden openbaar zouden worden”* (vrij naar Joh. 3:19-20).

In de 'christelijke' godsdienstige wereld van vandaag zien we precies hetzelfde – en een discipel staat niet boven zijn Heer. Wandelen in heiligheid zal ons geen applaus van het lauwe christendom opleveren. “... *allen die godvruchtig willen leven in Christus Jezus, zullen vervolgd worden*” – in ieder land en in elke tijd (2 Tim. 3:12); en die vervolging zal allereerst vanuit de religieuze wereld komen, net als in Jezus' leven.

Als iemand de Heere wil volgen, laat hem eerst gaan zitten en de kosten daarvan berekenen en laat hem dan “... *naar Hem uitgaan, buiten de legerplaats en Zijn smaad dragen*” (Hebr. 13:13).

Hoofdstuk 4

Leven in liefde

We hebben gezien dat God zowel Licht is als Liefde. De glorie van God zien we in de Heere Jezus, vol van Licht alsook van Liefde. Licht en Liefde zijn onlosmakelijk verbonden. Ware heiligheid is vol van liefde en ware liefde is volkomen zuiver. We onderscheiden beide begrippen hier slechts voor ons eigen inzicht.

Als iemand beweert heiligheid te bezitten maar deze komt niet tot uiting in goddelijke liefde, dan is er geen sprake van ware heiligheid maar van farizeïsche 'gerechtigheid'. Anderzijds, wie zegt iedereen echt lief te hebben, maar niet leeft in zuiverheid en gerechtigheid, leeft in zelfbedrog door het eigen slappe sentiment voor goddelijke liefde aan te zien. De 'gerechtigheid' van de Farizeeën was dor en droog; net benige skeletten – hard en weerzinwekkend. Zij hadden een kern van waarheid, maar deze was misvormd en buiten proporties.

Jezus had de gehele waarheid. Hij stond voor elke tittel en jota van de goddelijke wet, meer dan de Farizeeën. Maar bij Hem was geen sprake van alleen maar botten. De botten waren bedekt met vlees, zoals God de mens bedoeld had; het licht was omgeven door Liefde. Hij sprak de waarheid, maar Hij sprak ze in liefde (Ef. 4:15). Zijn woorden waren met macht, maar ze waren ook genadevol (Luk. 4:22,36). Dit is de manier die de Heilige Geest verlangt met ons te delen en door ons heen wil openbaren. God IS Liefde. Het is niet zo dat Hij slechts lief doet. Nee, in Zijn diepste wezen IS Hij liefde. De glorie van God zoals we die zien in Jezus toont dit helder en klaar. Jezus deed niet slechts liefdevolle daden. Hij was doorlopend "*goed doende*" (Hand. 10:38) doordat de Liefde van God Zijn hele wezen doorstroomde.

Liefde heeft haar oorsprong, evenals heiligheid en nederigheid, in onze innerlijke mens. Het is vanuit de met de Geest vervulde mens dat rivieren van levend water stromen (Joh. 7:38-39).

Onze gedachten en onze innerlijke houding (ook als ze niet tot uiting worden gebracht) geven geur en kleur aan onze woorden en daden en aan onze persoonlijkheid. Anderen kunnen die geur eenvoudig waarnemen. Woorden en daden van liefde tellen niet als onze gedachten en onze gesteldheid als zelfzuchtig en kritisch ervaren worden. God wenst "*waarheid in het binnenste*" (Ps.51:6).

Jezus achtte de mens van grote waarde en respecteerde daarom alle mensen. Het is gemakkelijk de godvrezende, de ontwikkelde en intelligente mensen te respecteren. We kunnen zelfs denken dat we heel veel hebben bereikt als we onze medegelovigen in Christus beminnen. Maar de glorie van God openbaarde zich in Jezus' liefde voor alle mensen. Jezus verachtte nooit iemand vanwege armoede, onwetendheid, uiterlijk of etniciteit. Hij verklaarde nadrukkelijk dat de hele wereld en alles erop niet zo waardevol is als een enkele menselijke ziel. (Mark. 8:36). Dat was hoe Hij de mens op waarde schatte. En zo verheugde Hij Zich in alle mensen. Hij zag mensen bedrogen en gebonden door satan en Hij verlangde ernaar hen te bevrijden.

Zo groot was Zijn verlangen, geboren uit liefde, dat Hij bereid was de hoogste prijs te betalen om hen uit de greep van de zonde over hun leven te bevrijden. En omdat Hij voor mensen wilde sterven om hen te redden van hun zonden, verwierf Hij het recht krachtig te prediken tegen de zonde. Wij hebben niet het recht tegen de zonde tekeer te gaan, als we die niet in ons eigen leven hebben veroordeeld en overwonnen. Ook hebben wij niet het recht tekeer te gaan als we zelf onwillig zijn om (indien nodig) te sterven om anderen te redden van de zonde waar wij tegen prediken. Dat is wat het zeggen wil om "*de waarheid in liefde*" te spreken (Ef. 4:15). Het is de warmte van de liefde in onze woorden die in anderen vrucht

voortbrengt tot eer van God. Hoewel er aan de Noord- en de Zuidpool genoeg licht is, groeit er niets vanwege gebrek aan warmte.

Jezus zag duidelijk hoe de waarde van mensen en van dingen zich tot elkaar verhouden. Hij wist dat mensen geschapen zijn om geliefd te worden – en dingen om te worden gebruikt. Door de ontwrichtende invloed van de zonde is die volgorde in de wereld omgekeerd: dingen zijn geliefd en mensen worden gebruikt (voor eigen gewin). Jezus zag dat mensen veel belangrijker zijn dan dingen. Hij hield zoveel van ze dat Hij Zich geheel en al met hen identificeerde en maakte dat ze zich gewenst voelden. Hij deelde hun lasten, had een liefdevol woord voor de vertrapten en bemoedigde de door het leven geslagenen. Nooit zou Hij een mens als waardeloos beschouwen. Ook al waren ze ruw of grof, het ging ook om mensen die gered moesten worden. Dingen daarentegen deden voor Hem absoluut niet ter zake. Ze hebben in zichzelf geen enkele betekenis, tenzij ze ten behoeve van anderen gebruikt worden. We kunnen ons voorstellen dat als een buurkind Jezus' timmermanszaak binnenkwam en iets kostbaars brak, dit Jezus in het geheel niet verstoord zou hebben. Voor Hem was het kind veel belangrijker en waardevoller dan een gebroken voorwerp. Hij hield van mensen, niet van dingen. Dingen zijn er om te worden gebruikt om mensen te helpen. De Heilige Geest vernieuwt onze geest, zodat we “de dingen als het ware van Gods gezichtspunt” kunnen zien (Kol. 1:9). Iemand liefhebben is: hem zien zoals God hem ziet – met mededogen.

God verheugt Zich over Zijn mensen “*met gejuich*” (Zef. 3:17). En waar Jezus vervuld was met de Geest van God, deelde Hij in de vreugde van de Vader over Zijn kinderen. Evenzo zal het zijn met mensen wier geest is vernieuwd om mensen te bezien vanuit Gods gezichtspunt. De gedachten die Jezus over anderen had, waren steeds consequent gedachten van liefde – nooit gedachten van kritiek om hun lomtheid of simplisme. Mensen ervoeren daardoor de zoete geur van Zijn Geest en de scharen hoorden Hem graag (Mark. 12:37). Dit is de goddelijke liefde die ons hart doet overstromen als we vervuld zijn met de Heilige Geest.

Jezus was voortdurend met ontferming bewogen over de zieken, de behoeftigen en de hongerenden en de herderloze schapen. Hij maakte hun ellende tot de Zijne en was aldus in staat hen te troosten.

We kunnen anderen in hun nood slechts troosten naar de mate dat we ons met hen hebben geïdentificeerd. Jezus was gevoelig voor de onuitgesproken nood van anderen. Hij gebruikte daartoe Zijn verbeeldingskracht om Zich in hun situatie te verplaatsen ten einde inzicht in hun problemen te krijgen. Hij was erg bedroefd toen Hij zag hoe mensen, koud van hart, geen enkel mededogen toonden voor een behoeftig mens (Mark. 3:5).

In Zijn omgang met mensen stierf Jezus steeds aan Zichzelf. Hij was nooit beledigd door wat iemand deed of tegen Hem zei; evenmin door het falen van sommigen om iets voor Hem te doen, want Hij verwachtte nooit iets van anderen. Hij kwam niet om gediend te worden maar om te dienen.

Hij droeg Zijn kruis dagelijks waardoor Hij Zich nooit ergerde aan anderen, hoe ruw of dom die ook konden zijn. De traagheid van mensen werkte nooit op Zijn zenuwen, evenmin als onreinheid of slordigheid hem ongeduldig maakten. Een volmaakt mens kan gemakkelijk de onvolmaakte verdragen; alleen onvolmaakten vinden de onvolmaaktheid van anderen ontoelaatbaar! Geduld is een van de belangrijkste uitingen van naastenliefde.

Denk eens aan de liefdevolle glorie van Jezus in Zijn spreken. Jezus kleineerde nooit en maakte geen opmerkingen of grappen ten koste van anderen. Evenmin uitte Hij geraffineerde, kwetsende verklaringen. Nooit sprak Hij over de tekortkomingen van Zijn discipelen achter hun rug om. Het is werkelijk verbazingwekkend dat Hij in al die drie jaar nooit aan de andere discipelen had laten zien wie Judas werkelijk was. Zelfs bij het laatste avondmaal konden de elf niet raden wie het was die hun Meester zou verraden.

Jezus gebruikte Zijn tong tot bemoediging en vermaning als een instrument van leven uit Gods Hand. Hij gebruikte Zijn tong voor rustgevendende woorden aan de vermoeide (Jes. 50:4), maar ook als een zwaard tegen de hoogmoedige en hooghartige mens (Jes. 49:2). Hoezeer hebben de Romeinse hoofdman over honderd en de Kananese vrouw zich bemoedigd gevoeld, toen ze hoorden hoe Jezus hen in het openbaar preees om hun geloof (Matth. 8:10;15:28). De zondares (Luk. 7:47) werd geprezen voor haar liefde; en Maria van Bethanië werd geroemd voor haar opoffering (Mark. 14:6). Zij zullen de woorden van Jezus nooit vergeten zijn.

Hoe moet Petrus niet gesterkt zijn door Jezus' verzekering dat Hij voor hem zou bidden (Luk. 22:32). Slechts een paar woorden, maar wat een kracht en bemoediging werden erdoor tot uitdrukking gebracht. Vele anderen moeten ook Jezus' woorden ter bemoediging van hun vermoeide zielen gehoord hebben, want in Jesaja 50:4 lezen we dat Jezus dagelijks luisterde naar de stem van Zijn Vader, zodat Hij een passend woord had voor de vermoeide mensen die dagelijks op Zijn pad kwamen.

De gerechtigheid van Jezus was niet van dien aard dat ze Hem een sombere uitstraling gaf. Nee, Hij was gezalfd met vreugdeolie (Hebr. 1:9). Hij had een zodanig overvloedige blijdschap aan de vooravond van Zijn kruisiging, dat Hij tot Zijn apostelen kon zeggen: "... *dat Mijn vreugde in U mag zijn*" (Joh. 15:11). Alom verspreidde Hij deze vreugde voor de vreugdeloze, treurende zielen.

Hij was mild voor alle mensen, verbrak nooit het gekrookte riet of de rokende vlaswiek (Matth. 2:20). Hij zag het goede in zwakke, zondige mensen en hoopte het beste voor iedereen. Hij was het type mens bij wie men graag verblijft, want Hij toonde begrip, was vriendelijk en zachtmoedig. Alleen de trotsen en de heimelijke zondaars meden Hem.

De liefde van Jezus was niet sentimenteel, maar zocht het hoogste goed voor de ander. En zo aarzelde Hij niet om hen te vermanen van wie Hij wist dat ze dat nodig hadden. Hij wees ook Petrus terecht toen die probeerde Hem van de kruisweg af te houden, en wel met krachtige woorden als: "*Ga weg, achter Mij, satan*" (Matth. 16:23).

Hij berispte Jakobus en Johannes die ereplaatsen zochten en die wraak wilden nemen op de Samaritanen (Matth. 20:22-23; Luk. 9:55). Ook bestrafte Hij Zijn discipelen zevenmaal voor hun ongelooft.

Jezus was nooit bevreesd om de waarheid te spreken, ook als dat pijnlijk was voor anderen, want Zijn hart was vol van liefde voor hen. Hij was evenmin bang om Zijn reputatie als vriendelijk mens te verliezen als Hij harde woorden sprak. Hij hield meer van anderen dan van Zichzelf en bekommerde Zich niet om Zijn aanzien als het erom ging anderen te helpen. Daarom sprak Hij krachtig de waarheid om hen te waarschuwen voor eeuwig onheil. Het eeuwig heil van de mensen ging Hem veel meer aan het hart dan de vraag wat de mensen van Hem dachten.

Petrus omschrijft de bediening van Jezus als "*rondgaande en goed doende*" (Hand. 10:38). Daarmee is Zijn leven raak getypeerd. Hij was niet alleen een goede prediker, ook was Hij niet alleen geïnteresseerd in het winnen van zielen, maar Hij hield van de gehele mens en deed goed waar Hij maar kon, zowel naar de lichaam als naar de ziel van de mensen.

Zijn vijanden treiterden Hem: "*Een vriend van tollenaars en zondaren*" (Luk. 7:34) – en dat was precies wat Hij was: vriend van de meest verachte mensen in de samenleving.

Het is niet natuurlijk dat een mens al goed doende rondgaat en de verschoppelingen van de samenleving vriendelijk behandelt. En als het al eens gebeurt, is dat vaak uit eigen belang. Maar Jezus liefde voor hen was onbaatzuchtig en puur.

We kunnen de natuur van Christus niet laten zien door beschaafde manieren, maar uitsluitend door te sterven aan het natuurlijke 'ik' en door het van de Heilige Geest ontvangen van dat wat goddelijk is. Zijn liefde stelde Jezus in staat de discipelen vreugdevol te dienen

en het vuile werk voor hen te doen – zoals hun voeten te wassen. Hij deed zoiets niet om indruk op hen te maken met Zijn nederigheid, maar als een natuurlijk gevolg van Zijn liefde voor hen. Menselijke goedheid en liefde hebben steevast enige bijbedoeling, zoals het zoeken van eigen eer of andere egoïstische motieven. Ze is verdorven vanuit de bron. Alleen goddelijke liefde is zuiver. Jezus deed goede werken zonder enig oogmerk van persoonlijk gewin. Zijn goedheid openbaarde het wezen van Zijn Vader, Die *“Zijn zon laat schijnen zowel voor bozen als goeden en het laat regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen”* (Matth. 5:45, vrij vertaald).

Gods wezen is: goed te doen en te geven, te geven en nog eens te geven. Dat is net zo natuurlijk voor Hem als het voor de zon is om te schijnen. Die glorie zien we tot uiting komen in het leven van Jezus. Hij deed constant goed, diende anderen, hielp hen en gaf wat Hij geven Kon.

Johannes 13:29 geeft aan wat de discipelen hebben gezien van Jezus' omgaan met geld in Zijn publieke optreden. Ze hebben gezien dat Jezus het geld slechts voor twee doeleinden gebruikte: om te kopen wat nodig was én om te geven aan de armen. Jezus had Zijn discipelen geleerd: *“Het is zaliger te geven dan te ontvangen”* (Hand. 20:35). Hij toonde door Zijn leven dat het gelukkigste en meest gezegende leven dat een mens op aarde kan leven een leven is dat geheel en al voor God en voor de ander is, door zichzelf en zijn bezittingen te gebruiken om anderen te zegenen.

Jezus weende en bad voor degenen tot wie Hij predikte. Hij weende over Jeruzalem, daar zij het Woord van God niet wilden ontvangen. Hij huilde om de huichelaars in de tempel, voordat Hij de zweep hanteerde om hen te verdrijven (Luk. 19:41,45). Alleen wie huilt, is geschikt om de zweep te gebruiken.

Geen mens op aarde had ooit een belangrijker taak te vervullen dan Jezus. Geen mens stak ooit meer nuttige arbeid in drie jaren van openbare bediening. Werkelijk, Hij moet zo ongeveer dag en nacht bezig zijn geweest. Hij heeft nooit een functionaris aangesteld om de toestroom van mensen naar Hem in goede banen te leiden. Toen Zijn discipelen probeerden als secretarissen op te treden, wees Hij hen terecht (Mark. 10:13-15).

Iedereen kon altijd bij Hem terecht, terwijl Hij een wonderbaarlijke bediening had, groter dan wie ook. (Dat feit alleen al zou menigeen ware stress bezorgen.)

Zijn familie dacht dat Hij niet goed bij Zijn verstand was door in een dergelijke situatie, waarin Hij zelfs geen tijd nam om te eten, mensen in nood te dienen (Mark. 3:20-21).

De mensen wisten dat Jezus voor iedereen vrij aanspreekbaar was. Daarom voelde Nicodemus zich vrij om laat in de avond naar Jezus te gaan, nadat Jezus een drukke werkdag achter de rug had. Nicodemus wist heel goed dat hij zonder meer welkom zou zijn. Jezus had een uitstraling die mensen het gevoel gaf welkom te zijn voor hulp, bij dag en bij nacht.

Op een dag bracht men de zieken bij Hem, na zonsondergang – een groot gezelschap – en Jezus legde hen allen de handen op (Luk. 4:40). Dat moet Hem vele uren gekost hebben.

Maar Hij deed geen pogingen het proces te bekorten door een algemeen gebed te bidden voor de massa. Hij was geïnteresseerd in ieder van hen en wilde hun persoonlijke aandacht geven. Dat Hij daardoor de maaltijd zou missen en bovendien menig uur slaap, deed er voor Hem niet toe. Jezus lette niet op de tijd die Hij gaf. Hij gaf Zichzelf geheel voor de mensen. Hij voedde de mensen in nood door hen Zijn tijd, Zijn bezit, en in feite Zichzelf geheel te geven (Jes. 58:10). Men kon Hem lastig vallen of in Zijn privéleven binnendringen zonder dat Hij boos werd.

De machtige, bovennatuurlijke gaven van de Geest, zoals die in Hem zichtbaar werden, waren een zegen voor de mensen doordat de kracht van God in Hem als het ware was “geïsoleerd” met Gods liefde en mededogen. Wonderen zonder liefde en bewogenheid

kunnen leiden tot geestelijke dood, net zoals contact met een ongeïsoleerde elektrische draad dodelijk kan zijn.

Datzelfde geldt voor de liefde en zorg van Jezus voor Zijn verwanten en relaties naar het vlees.

Hij had niet de misvormde gedachten over 'Het werk van de Heere' die de Farizeeërs hadden. Zij moedigden mensen aan die bereid waren om in een 'fulltime bediening' te gaan, zonder oog te hebben voor hun behoeftige ouders, omdat ze meenden op die manier God meer te moeten liefhebben dan hun ouders. (Mark. 7:10-13). Terwijl Hij stierf aan het kruis, was Hij nog begaan met en zorgde Hij voor de toekomst van Zijn moeder (Joh. 19:25-27). Jezus leefde zo geheel en al voor God en voor anderen dat, hoewel Hij stervende was, Hij tijd vond om een dief het eeuwige leven binnen te leiden. Hangend aan het kruis negeerde Hij Zijn eigen lijden en de spot en haat – maar Hij was bezorgd over de vergeving van zonden voor wie Hem gekruisigd hadden (Luk. 23:34).

Jezus overwon steeds weer het kwade door het goede. De golf van haat die op Hem afkwam, kon de vurige vlam van Zijn liefde niet doven (Hoogl.8:7). Dit is de liefde die Hij ons geeft door Zijn Geest, waardoor wij elkaar kunnen liefhebben zoals Hij ons liefhad (Joh. 13:34-35; Rom. 5:5). Zo zal ook ons leven de goddelijke aard weerspiegelen.

Hoofdstuk 5

Leven door de Geest

In de laatste drie hoofdstukken hebben we gezien hoe Jezus leefde op aarde: in nederigheid, heiligheid en liefde. Het gevaar is nu dat we denken Jezus te kunnen imiteren en zo als Hem te worden. Maar de heerlijkheid van God moet in ons gestalte krijgen, niet door het nadoen van Jezus, maar door ons deel hebben aan de goddelijke natuur.

In de wereldgeschiedenis hebben veel niet-christenen, die grote bewondering voor Hem hadden, getracht Zijn nederigheid, reinheid en liefde te imiteren. Ze, zijn daar zelfs goed in geslaagd. Echter, het is dan zoals een schilderij van een brandend vuur, dat geen warmte geeft. Namaakdiamanten kunnen zo op echte lijken dat alleen een expert ze kan onderscheiden. Maar het zijn slechts stukjes glas, verhoudingsgewijs waardeloos. En de mens is een meester in nabootsing, zelfs als het gaat om het nabootsen van Jezus.

Hoe kunnen we aan misleiding ontsnappen? Hoe weten we of we slechts bezig zijn Jezus na te bootsen of dat we werkelijk deel hebben aan de goddelijke natuur? Dat kan maar op één manier, namelijk door de Heilige Geest toe te staan het “leven uit de ziel” aan het licht te brengen en te scheiden van het “leven door de Geest” in ons leven (Hebr. 4:12).

Als we geen onderscheid maken tussen ziel en Geest kunnen we ernstig misleid worden zonder te weten dat we misleid worden. Wat gelovigen vandaag de dag vooral moeten beseffen, is hoe de kracht van hun verstand, emoties en wil, het werk van de Heilige Geest in de weg kunnen staan.

Waar het onderscheid tussen activiteiten voortkomend uit de ziel of uit de Geest niet gemaakt wordt, kan niet alleen ons hart ons misleiden, maar kunnen ook boze geesten dit, die een zogenaamd werk van God nabootsen.

De meeste gelovigen zijn totaal onwetend over het verschil tussen “leven uit de ziel” en “leven door de Geest” doordat hun geestelijk leven niet ontwikkeld is tot het punt waar verdere vooruitgang afhankelijk wordt van het onderscheid tussen ziel en Geest. Een beginnende wiskundestudent weet mogelijk het verschil niet tussen differentiaalrekening en integraalrekening (en kan wellicht denken dat beiden hetzelfde zijn), doordat hij in zijn situatie nog niet aangekomen is op het punt waar de voortgang afhankelijk is van het onderscheid tussen deze twee begrippen. Als je er tevreden mee bent dat men je als oprecht, vriendelijk hoffelijk en meelevend beschouwt, zul je er geen behoefte aan hebben om verder te komen dan een christen die leeft uit zijn ziel en die er genoeg mee neemt om Christus na te bootsen.

Paulus onderscheidt drie categorieën¹:

- de natuurlijke mens (1 Kor. 2:14).
- de geestelijke mens (1 Kor. 3:1);
- de vleeselijke of in/uit de ziel levende mens (1 Kor. 3:1);

Dit komt overeen met de driedeling van de mens vermeld in 1 Thessalonicenzen 5:23: geest, ziel (psyche) en lichaam. Als we door de verlangens van ons lichaam geleid worden, zijn we vleeselijk. Maar we kunnen die verlangens overwinnen en dan toch nog in de ziel leven – geleid door de verlangens van onze eigen gedachten en emoties. De geestelijke mens wordt geleid door de Heilige Geest, waarbij lichaam en ziel door de Geest worden beheerst.

¹ Noot van de vertaler: onder de geestelijke mens wordt verstaan een mens onder de heerschappij van de Geest, d.w.z. zijn zieleleven is onder de heerschappij van Gods Geest gebracht en daarmee ook zijn vlees. De vleeselijke of zielse christen is een waarlijk wederom geboren kind van God, welke nog niet heeft geleerd zijn/haar ziel te brengen onder de heerschappij van de Geest en dus nog leeft uit zijn ziel (emoties, verstand en wil). De natuurlijke mens is die mens die God nog niet waarlijk kent en toebehoort, de verloren mensheid.

De vleeselijke mens, levend uit zijn ziel, is niet perse 'vijandig tegenover God', zoals de natuurlijke mens, maar kan de geestelijke dingen niet ontvangen of verstaan (1 Kor. 3:2). Het onderscheid tussen ziel en geest kan hij niet vatten als het hem wordt voorgehouden; het schijnt hem dwaasheid, nutteloze haarkloverij, want hij leeft op zijn gemoed - en is daar tevreden mee; hij heeft immers een goed getuigenis bij de mensen. Wie de eer van mensen zoekt, kan nooit verder komen dan het leven uit zijn ziel.

In deze tijd van grootschalige misleiding in de christelijke kerk, met zoveel verschillende geluiden en uitingen, waarbij geclaimd wordt dat het alles van God komt, is het meer dan ooit noodzakelijk om onderscheid te maken tussen het werk van de menselijke ziel en activiteit vanuit de Geest, ten einde de valstrikken van de boze te ontlopen.

"De eerste mens Adam is geworden tot een levend wezen, de laatste Adam tot een levend makende Geest" (1 Kor. 15:45).

Wij die van de heerschappij van de eerste Adam zijn bevrijd en naar de heerschappij van de laatste Adam, Christus, zijn overgegaan, moeten begrijpen wat het betekent om niet meer te leven uit de ziel maar in de Geest. Het is niet genoeg dat het vleeselijke element van de natuurlijke mens passief gemaakt wordt. De ziel, hoewel wat aantrekkelijker, is even gevaarlijk voor geestelijke groei en daar moet eveneens mee afgerekend worden. We moeten ernaar streven dagelijks in toenemende mate gered te worden, niet alleen van de kracht van de zonde, maar ook van de rusteloze activiteit van onze ziel.

De mens die door zijn ziel wordt geleid, zal nooit kunnen begrijpen waarom Jezus sprak zoals Hij dit bij bepaalde gelegenheden deed. Toen Hij eens te midden van een menigte was en hoorde dat Zijn familie Hem wilde spreken, wees Jezus naar Zijn discipelen en zei dat zij Zijn meest naaste familie waren (Matth. 12:49-50). Zijn familie en anderen moeten dat toch wel als harde en onbezonnen taal hebben ervaren. Maar Jezus verlangde niet naar enige 'emotionele' gehechtheid aan Zijn verwanten. Zo hebben ook Zijn discipelen niet kunnen begrijpen waarom Jezus zo hard uitvoer tegen Petrus: *"Ga weg, achter Mij, satan"*. 'Gevoelsmensen' zullen nooit zo spreken, want ze zijn altijd bedacht op wat anderen over hen zullen denken.

We kunnen misschien de zonden van het menselijke vlees overwonnen hebben, maar de vraag die nu tot ons komt is of we in ons streven Jezus na te volgen verder willen leven vanuit de bronnen van onze ziel óf door de kracht van de goddelijke natuur.

Willen wij onszelf vervolmaken in eigen kracht of door de Heilige Geest (Gal. 3:3)?

De menselijke ziel is een belemmering voor geestelijke groei. Toen Petrus Jezus van het kruis probeerde af te houden, deed hij dat met intense menselijke liefde voor Hem. Maar Jezus herkende de stem van de duivel erin. Hij zei tegen Petrus: *"... Jij bedenkt het van de menselijke kant ('ziel') en niet van Gods kant ('Geest')"* - (Matth. 16:23, Amplified Vertaling²). De christen die leeft vanuit zijn ziel is iemand wiens denkwijze nog steeds beheerst wordt door het 'leven van Adam'. Er kan een oprechte menselijke liefde zijn en zelfs een intens verlangen naar gerechtigheid, maar het is niet uit God.

God schiep de mens als geest, ziel en lichaam (1 Thess.5:23). Hij schiep hem om de tempel van God te zijn. Toen God Mozes liet zien hoe de tabernakel moest worden, was dezelfde drievuldigheid daarin te zien - want deze symboliseerde de mens als woonplaats van God. De tabernakel bestond uit drie delen. Het eerste deel was open: de voorhof. Een overeenkomst met het menselijk lichaam dat zichtbaar is. De twee overige delen - het

² De Amplified Bijbel is een vertaling uit Amerika waarin alle mogelijke vertalingen van het grondwoord worden weergegeven in de tekst.

Heilige en het Heilige der Heiligen – waren bedekt; wat correspondeert met respectievelijk de onzichtbare menselijke ziel en de menselijke geest.

In het Heilige der Heiligen was de tegenwoordigheid van God. Van daaruit sprak Hij met de mens. Door de wedergeboorte wordt onze menselijke geest door de Heilige Geest tot een levende geest gemaakt, en zo worden wij één Geest met de Heere (1 Kor. 6:17) – net zoals man en vrouw tot één vlees worden. Gods bedoeling hiermee is dat Hij nu, door de Heilige Geest, de zeggenschap heeft over onze vrijgekochte ziel en lichaam. Als we dit inzien en ons hierin aan God onderwerpen door te aanvaarden dat dit Zijn doel is voor ons leven, kunnen we geestelijke mensen worden.

De menselijke ziel bestaat uit verstand (denkvermogen), emoties (gevoelsvermogen) en wil (beslissingsvermogen). De mens kan geen contact met God hebben met één van deze drie, net zomin als hij God kan aanraken met zijn lichaam, want God is Geest (Joh. 4:24). Zoals we met de stoffelijke wereld alleen contact kunnen hebben met ons lichaam, zo ook kunnen we de geestelijke wereld slechts door de geest benaderen. Als we geen onderscheid kunnen maken tussen ziel en geest, kunnen we misleid worden door de vervalsingen van satan op het gebied van de ziel die doorgaan voor een werk van Gods Geest. Met de menselijke ziel op zichzelf genomen kunnen we God niet kennen. Intelligentie biedt geen voordeel boven een beperkte verstand waar het gaat om het kennen van God. Het vermogen van de menselijke ziel biedt geen voordeel als het gaat om wat slechts in de geest is te ontvangen. Geest en ziel zijn totaal verschillend. Dus proberen God te kennen door je ziel is even dwaas als proberen te zien met je oren!

Bedenk eens hoe we de Schrift bestuderen. We gebruiken ons lichaam (ogen) en onze ziel (verstand) als we Gods Woord lezen. Tegelijk kan onze geest in volkomen duister gehuld zijn, als de Heilige Geest het ons niet vergunt openbaring te ontvangen van wat we hebben gelezen. Bijbelkennis op zichzelf betekent slechts dat je een goed verstand hebt, een helder rationeel inzicht. Maar je geest kan nog steeds blind zijn. God verbergt Zijn waarheid voor de wijze en verstandige en openbaart die aan de nederige (Matth. 11:25). De verblindings van de theologen in Jezus' dagen is daarvan het duidelijkste bewijs (1 Kor. 2:7-8). Onze emoties zijn evenzo onderdeel van de ziel. God kan niet worden gevoeld door de emoties. Emotionele uitbundigheid is niet geestelijk, maar enkel opwinding van de ziel. Ze kan in één en dezelfde mens hand in hand gaan met de diepste zonden, zoals ook intellectueel vernuft kan samengaan met zonde.

De profeten van Baäl op de berg Karmel waren zeer emotioneel; ze schreeuwden, tierden en dansten (1 Kon. 18:26-29). Maar ze waren niet geestelijk. Dergelijke extase zien we ook wel in emotionele christelijke samenkomsten, maar dit heeft niets van doen met waarlijk geestelijk zijn.

Judas Iskariot was wellicht de slimste van de discipelen, maar de vermogens van zijn ziel hielpen hem niet om de waarheid van God te kennen. De geleerden in Jeruzalem konden evenmin bevatten wat Simon Petrus, met zijn gebrek aan scholing, door goddelijke openbaring begreep (Matth. 16:17). We kunnen God niet kennen met de kracht van onze ziel. De christen die nog leeft uit de ziel poogt dit te doen.

De christen die leeft uit de ziel kan dan wel nederig overkomen, maar hij is zich steeds *bewust* van zijn nederigheid. Ware nederigheid is zich niet van zichzelf bewust. De christen die nog uit zijn ziel leeft moet zich inspannen om nederig over te komen, terwijl de ware nederigheid spontaan en moeiteloos verschijnt – omdat zij van binnenuit stroomt. Zo'n christen kan zich ook voordoen als ijverend voor gerechtigheid. Hij kan mensen met de zweep de kerk uitjagen en donderen tegen de zonde, zichzelf beschouwend als een profeet. Maar hij zoekt door zijn optreden de eer van mensen. Hij is voortdurend bedacht op de mening van mensen.

Er kan ook spraken zijn van een meer subtiële variant van de ziel als men de houding aanneemt van: "Het kan me niet schelen wat de mensen van mij denken." Maar het feit dat hij anderen wil laten weten dat hun mening hem niet deert, toont zijn toestand in de ziel.

De christen die uit de ziel leeft, kan ook overkomen als iemand met een grote bewogenheid. Maar het is altijd menselijk en dwaas. Zo kan bijvoorbeeld deze christen om geliefd te worden, regelmatig materiële steun verlenen aan een behoeftige – misschien wel een verloren zoon die door God wordt getuchtigd. Dit soort hulp kan voor die mens metterdaad een belemmering zijn om zich tot God te wenden. Zo'n christen voelt zich voldaan. Hij denkt dat hij God gediend heeft en beseft niet dat hij met zijn "daden van liefde" eigenlijk de duivel in de kaart gespeeld heeft.

Dit zijn zo maar enkele van de vele mogelijkheden. Maar zij volstaan om aan te tonen hoe bijzonder belangrijk het is onderscheid te maken tussen activiteiten die voortkomen uit de ziel en die voortkomen uit de Geest.

Vruchten van de menselijke ziel kunnen er uitzien als vruchten van de Geest, en velen zijn erdoor misleid. Ook wij kunnen misleid worden.

Plastic sinaasappels en bananen hebben al veel mensen aan de dinertafel misleid. Maar ze zijn slechts decoratie en hebben geen voedingswaarde – net als de imitatie door de ziel van de deugden van Christus.

Een en ander wil niet zeggen dat onze ziel van geen enkel nut is. God Zelf schiep de menselijke ziel en Hij heeft er een bestemming voor. We hebben ons verstand en onze emoties nodig, maar echt geestelijk leven begint met onszelf te vernederen onder Gods' machtige hand en onze wil (dat is de deur tot onze geest) volkomen aan God over te geven. Daar, aan de buitenkant van die deur van onze wil, staat Jezus en klopt om binnen te mogen komen (Openb. 3:20). Alleen als wij, net als Jezus tijdens Zijn leven op aarde, bereid zijn te zeggen: "*Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede*", kunnen wij leven zoals Jezus. Dan kan God heersen over onze geest. En onze ziel wordt dan de dienaar van de Geest van God. Dan zal ook ons lichaam onder de heerschappij van de Heilige Geest komen. Alleen een dergelijk mens kan 'een geestelijk mens' of een 'met de Geest vervuld mens' genoemd worden. Bekering, gedoopt zijn in de Geest en de uitoefening van geestelijke gaven maken een mens niet geestelijk – zoals nadrukkelijk bewezen is door het voorbeeld van de christenen te Korinthe. Zij praktiseerden alle gaven van de Geest, hoewel zij gebonden waren door de zonden van het vlees, waarbij ze roemden in hun intellectuele kennis en emotionele vervoering. Zij waren niet geestelijk.

We hebben gezien dat God in het Heilige der Heiligen van de tabernakel woonde. Tussen het Heilige en het Heilige der Heiligen hing een dik gordijn (voorhangsel). Deze afscheiding maakte dat de heerlijkheid van God niet kon doorstralen in het Heilige. Dit gordijn, dit voorhangsel, symboliseert het vlees (Hebr. 10:20). Als het vlees gekruisigd is – het gordijn gescheurd – kan Gods heerlijkheid in heel onze persoonlijkheid (onze ziel) schijnen.

Als wij getrouw wandelen op de nieuwe en levende weg door het vlees dat Jezus voor ons heeft ingewijd, zal het leven van God onze persoonlijkheid doorstralen en steeds meer openbaar worden in ons. Dan zal in ons het Schriftwoord vervuld worden dat zegt: "*Het pad van de waarachtige rechtvaardige is als het licht van de dageraad dat schijnt, meer en meer, steeds krachtiger en helderder – totdat het te gelegener tijd (als Christus wederkomt) zijn volle kracht en heerlijkheid bereikt*" - (Spr. 4:18, Amplified Vertaling).

Het is de Heilige Geest Die ons van heerlijkheid tot heerlijkheid verandert (2 Kor. 3:18), totdat we geheel en al zijn zoals Jezus op de dag van Zijn wederkomst (1 Joh. 3:2).

We zagen dat Jezus nooit Zijn eigen wil heeft gedaan. Met andere woorden, Hij liet Zich nooit leiden door Zijn menselijke verstand of emoties. Hij leefde door de Heilige Geest en Zijn menselijke ziel was daaraan ondergeschikt. Jezus gebruikte op grote schaal Zijn verstand en emoties, maar altijd als dienaars van de Heilige Geest, Die de heerschappij had

in Zijn leven. Zo scheen de heerlijkheid van God ongehinderd door Hem heen in al haar volheid.

De Bijbel leert dat heel ons leven en werk zal worden getest door vuur, op de dag van Jezus' wederkomst (1 Kor. 3:10-14). Deze toetsing door vuur zal duidelijk maken of ons werk 'uit de ziel' was of 'door de Geest'. Wij worden ertoe geroepen te bouwen met goud, zilver en edelstenen die het vuur kunnen doorstaan, en niet met hout, hooi of stro, dat vergaat tot as.

Wat betekent dat: bouwen met goud, zilver en edelstenen? Romeinen 11 vers 36 geeft ons het antwoord. Daar horen we dat alle dingen zijn "... uit Hem en door Hem en tot Hem".

Al het geschapene vindt zijn oorsprong in God en wordt geschraagd door Zijn macht en is bedoeld om Hem te verheerlijken. Maar satan en de mens hebben deze grondregel geschonden. Niettemin, alleen wat uit God voortkomt, wat in Zijn kracht en tot Zijn heerlijkheid gedaan wordt, is eeuwig. Al het andere zal vergaan tot as in het vuur voor de rechterstoel van Christus.

Dus, wat afkomstig is uit de menselijke ziel en verricht in menselijke kracht, tot eer van de mens, is hout, hooi en stro, ook als het christelijk werk wordt genoemd!

Anderzijds, wat uit God voortkomt en in Zijn kracht gedaan is en tot Zijn eer, zal op de dag van het oordeel goud, zilver en edelgesteente blijken te zijn.

De uiteindelijke oordeelsdag is er niet om de kwantiteit van ons werk te testen, maar de kwaliteit. Het soort materiaal dat we hebben gebruikt doet meer ter zake dan de omvang van onze bouwsels. De bron, de kracht en het doel van ons werk zullen op die dag veel belangrijker geacht worden dan de vraag hoeveel we hebben gedaan of geofferd.

Jezus is ons Voorbeeld in deze zaak van niet leven in de ziel, maar in de Geest. Hij handelde nooit op eigen initiatief, door Zijn eigen menselijke mogelijkheden of voor Zijn eigen heerlijkheid. Hij deed alleen wat van God kwam; Hij deed dat in Gods' kracht en voor Gods' heerlijkheid.

Bij herhaling zei Hij tegen Zijn discipelen: "*Wie zijn leven (zijn ziel) behouden wil, die zal het verliezen; maar wie zijn leven (zijn ziel) verliezen wil om Mij nentwil, die zal het vinden.*" Deze woorden van Jezus over het haten (of verliezen) van het zielenleven worden in de vier Evangelien zevenmaal genoemd (Matth. 10:39;16:25; Mark. 8:35; Luk. 9:24; 14:26; 17:33; Joh. 12:25). Dit moet zeker een van de belangrijkste dingen zijn die Jezus onderwezen heeft gezien het feit dat de Heilige Geest het gepast vond om het in de vier Evangelien zeventvoudig te laten herhalen. En toch hebben slechts zeer weinig gelovigen begrepen wat Jezus bedoelde.

Hoe kunnen we onderscheid maken tussen de ziel en de Geest in ons? Het antwoord is: door te zien op Jezus, het Levende Woord, zoals Hij ons door de Heilige Geest in de Heilige Schrift, het Geschreven Woord, geopenbaard is. Wij moeten onszelf onderzoeken, niet bij het licht van onze eigen ziel, maar bij het licht van God (Ps.36:10). En dat licht wordt gevonden in Jezus (Joh. 8:12) en in het Woord van God (Ps.119:105).

Jezus, het vleesgeworden Woord, zegt: "*Leer van Mijn voorbeeld ... en je zult rusten van je activiteiten uit de ziel*" (vrij naar Matth. 11:29).

We lezen ook dat "*... het Woord van God, scherper dan een tweesnijdend zwaard, scheiding brengt en laat ons zien wat 'ziels' is en wat geestelijk is*" (Hebr. 4:12, vrij vertaald).

Zo hebben we te zien op Jezus, ons Voorbeeld (Voorloper), en op het Woord van God als onze Gids, voor licht op dit gebied. Het volkomene is in het aardse leven van Jezus en in Gods Woord te vinden; laten wij er daarom zorgvuldig mee bezig zijn.

Hoofdstuk 6

Leven naar Gods wil

“Van Hem zijn alle dingen” (Rom. 11:36)

Jezus zei dat het Koninkrijk der hemelen behoorde aan de armen van geest (Matth. 5:3). Hij heeft ook gezegd dat alleen zij die de wil van de Vader doen in dat Koninkrijk zouden komen (Matth. 7:21). Het Koninkrijk der hemelen is eeuwig en alleen wat in de wil van God is gedaan, zal daar gevonden worden. De armen van geest zijn degenen die zich van hun menselijke ontoereikendheid bewust zijn en die zich daarom volledig aan de wil van God overgeven.

In die zin was Jezus voortdurend arm van geest. Hij leefde zoals God wilde dat de mens zou leven: voortdurend afhankelijk van God en weigerend de mogelijkheden van Zijn verstand los van God te gebruiken. Denk aan Zijn woorden:

“De Zoon kan niets van Zichzelf doen ... Ik doe niets van Mijzelf maar Ik spreek zoals de Vader Mij geleerd heeft ... Ik ben ook niet uit Mijzelf gekomen, maar Hij heeft Mij gezonden ... Ik heb niet uit Mijzelf gesproken, maar de Vader, Die Mij gezonden heeft, Hijzelf heeft Mij een gebod gegeven wat Ik zeggen en wat Ik spreken moet ... De woorden die Ik tot u spreek, spreek Ik niet uit Mijzelf, maar de Vader, Die in Mij blijft, Die doet de werken” (Joh. 5:19,30; 8:28,42; 12:49; 14:10).

Jezus handelde nooit enkel en alleen omdat Hij een behoefte zag: Hij zag de behoefte, was ermee begaan, maar handelde alleen als Zijn Vader Hem zei dat te doen.

Hij wachtte minstens vierduizend jaar in de hemel terwijl de wereld dringend een Redder nodig had. Maar Hij kwam naar de aarde toen de Vader Hem zond (Joh. 8:42).

“...toen de juiste tijd gekomen was, de tijd die God daarvoor had bepaald, stuurde God Zijn Zoon” (Gal. 4:4, *vrij vertaald*). God heeft voor alles een bestemde tijd bepaald (Pred. 3:1). God alleen kent die tijd en wij zullen niet beschaamd uitkomen als we, net zoals Jezus, in alles de wil van de Vader zoeken. En toen Jezus op aarde kwam, trok Hij niet alleen rond om te doen wat naar Zijn gevoel goed was. Hoewel Hij een volkomen zuiver verstand had, handelde Hij nooit vanwege enig slim idee dat in Hem opkwam. Nee, Hij maakte Zijn verstand, Zijn geest, tot een dienstknecht van de Heilige Geest.

Hoewel Hij op twaalfjarige leeftijd de Schriften al grondig kende, besteedde Hij de volgende achttien jaar als timmerman en woonde Hij bij Zijn moeder, maakte tafels en stoelen enzovoort. Hij had de belangrijkste boodschap die stervende mensen rondom Hem nodig hadden, maar Hij begon desondanks niet met Zijn bediening. Waarom niet? Omdat de tijd van Zijn Vader nog niet gekomen was. Jezus was niet bang om te wachten. *“Wie gelooft, die zal niet haasten”* (Jes. 28:16).

Toen de tijd van Zijn Vader gekomen was verliet Hij de timmermanswerkplaats en begon te prediken. Vaak daarna zou Hij nog zeggen, sprekend over Zijn doen en laten: *“Mijn ure is nog niet gekomen”* (Joh. 2:4; 7:6). Alles in Jezus' leven werd bepaald door de timing en de wil van Zijn Vader.

De nood van mensen op zichzelf genomen bewoog Hem nooit tot handelen, want dat zou een handelen vanuit Zichzelf, Zijn verstand, Zijn wil, zijn geweest. De nood van mensen moest in ogenschouw genomen worden, maar het was de wil van God die gedaan moest worden. Jezus heeft dat heel duidelijk gemaakt in Johannes 4:34-35:

- De nood (vers 35): *“Kijk eens om je heen! Uitgestrekte velden van menselijke zielen rondom ons zijn rijp voor de oogst...”* (Vrije vertaling)

- Het principe van de handeling (vers 34): *“Mijn voedsel is het doen van de wil van God Die Mij gezonden heeft, en het volbrengen van Zijn werk.”* (Vrije vertaling)

Jezus deed niet de vele goede dingen die Zijn vrienden voorstelden; dan zou Hij ogenschijnlijk *goed* gedaan hebben, maar Hij zou *het beste* gemist hebben dat Zijn Vader beoogde. Toen men Hem eens smeekte om in een bepaalde plaats te blijven, zei Hij dat Hij dat niet kon, omdat Hij de stem van Zijn Vader had gehoord, die Hem zei elders te gaan. Menselijkerwijs gesproken waren er heel goede redenen om te blijven waar Hij was, gezien de ongebruikelijke openheid van de mensen voor Zijn boodschap. Maar Gods gedachten zijn niet als die van de mensen en Gods wegen evenmin (Jes. 55:8). Eerder die morgen had Jezus Zich afgezonderd om te bidden; Hij had de stem van Zijn Vader gehoord (Mark. 1:35-39), voordat Hij de suggesties van Petrus en de anderen hoorde.

Jezus baseerde Zich niet op menselijk redeneren; Hij gehoorzaamde het Woord dat zegt: *“Vertrouw op de HEERE met uw hele hart, en steun op uw verstand niet. Ken Hem in al uw wegen, en Hij zal uw paden recht maken.”* (Spr. 3:5-6). In heel Zijn doen en laten steunde Hij op de leiding van Zijn Vader.

In een profetische verwijzing naar de Heere Jezus in Jesaja 50 vers 4 lezen we: *“Elke ochtend wekt Hij (de Vader) mijn oor, zodat het toegerust is om aandachtig te horen (naar Zijn wil).”* Dat was de gewoonte van Jezus. Hij luisterde naar de stem van de Vader van de vroege morgen tot de late avond. Hij deed precies wat de Vader Hem opdroeg te doen. Hij had geen discussies met mensen om daarover te beslissen, maar had alleen gebedsontmoetingen met Zijn Vader. Vleselijke christenen plannen via overleg met anderen. Geestelijke christenen wachten op de stem van God.

Jezus leefde door Zijn Vader (Joh. 6:57). Gods Woord was voor Hem belangrijker dan voedsel (Matth. 4:4). Hij moest het meermalen per dag ontvangen, rechtstreeks van de Vader. Na het te hebben ontvangen, gehoorzaamde Hij het. Ook gehoorzaamheid was voor Hem belangrijker dan het natuurlijke voedsel (Joh. 4:34). Jezus leefde in afhankelijkheid van de Vader. Zijn houding was de hele dag: *“Spreek Vader, Ik luister”*.

Zie eens hoe Hij de geldwisselaars de tempel uitjoeg. Hij moet wel meermalen in de tempel geweest zijn, samen met de geldwisselaars, terwijl Hij ze niet wegjoeg. Hij verjoeg hen pas toen de Vader Hem daartoe leidde. De ‘vleselijke’ christen zou zoiets eerder consequent doen of hij zou het nooit doen. Maar wie door God geleid wordt weet wanneer, waar en hoe te handelen. Jezus had veel goede dingen kunnen doen die Hij nooit gedaan heeft, omdat ze buiten het kader vielen van de wil van Zijn Vader voor Hem. Altijd was Hij bezig met te doen wat verreweg het beste was. En dat was genoeg. Hij kwam niet naar de aarde om goede dingen te doen, maar om de wil van Zijn Vader te doen.

“Wist gij niet dat Ik moest zijn in de dingen Mijns Vaders?” zo vroeg Hij aan Jozef en Maria toen Hij twaalf jaar oud was (Luk. 2:49). Dat waren de enige dingen die Hij wilde volbrengen. Toen hij ruim drieëndertig jaar was, aan het einde van Zijn leven op aarde, kon Hij met voldoening zeggen: *“Ik heb het werk volbracht dat U Mij gegeven hebt om te doen”* (Joh. 17:4).

Hij heeft niet de wereld rondgereisd, Hij schreef geen enkel boek, weinigen volgden Hem, er waren nog veel onvervulde noden in diverse werelddelen enzovoort. Maar Hij had het werk voltooid dat de Vader Hem had opgedragen. Dat – en dat alleen – is waar het uiteindelijk op aan komt. Jezus was een dienaar van de HEERE Jehovah. En *“het belangrijkste voor een dienaar is dat hij juist dat doet wat zijn heer hem vertelt te doen”* (1 Kor. 4:2, vrij vertaald). Hij besteedde Zijn leven al luisterend naar Zijn Vader, aldus Diens wil volbrengend, zonder overspannenheid of werkfrustraties. Hij doodde Zijn eigen menselijke verlangens. Hij leefde niet vanuit Zijn ziel; Hij was geestelijk.

Gebed stond bovenaan op de prioriteitenlijst van Jezus. Vaak zonderde Hij Zich af in de wildernis om te bidden (Luk. 5:16). Eens benutte Hij een hele nacht voor het gebed om de wil van Zijn Vader te leren kennen inzake de keus van de twaalf discipelen (Luk. 6:12-13). De christen die door de ziel geleid wordt, beschouwt de tijd die doorgebracht met wachten op God als verspilde tijd. Hij bidt alleen ter geruststelling van zijn geweten. Gebed is dan niet een dringende noodzaak in zijn leven, want hij vertrouwt op zichzelf. De geestelijke mens daarentegen is voortdurend in alles afhankelijk van God en zodoende uit pure noodzaak een bidder.

Jezus zei dat het ene nodige is: het horen van Zijn Woord (Luk. 10:42). Maria van Bethanië was daar een voorbeeld van. Martha echter, hoewel onzelfzuchtig in dienstbaarheid, was rusteloos en kritisch op Maria. In deze twee zusters zien we het verschil tussen dienen vanuit de Geest of vanuit de menselijke ziel. Martha deed geen enkele zonde in het dienen van de Heere en Zijn discipelen. Toch was ze onrustig en kritisch tegenover Maria. Dit is een duidelijk voorbeeld van 'vleselijke' dienstbaarheid. De 'vleselijke' christen is rusteloos en prikkelbaar. Hij heeft nog niet afgezien van zijn 'eigen werken' om in te gaan in Gods rust (Hebr. 4:10). Zijn bedoelingen zijn goed, maar hij beseft niet dat zijn eigen werk, hoe goed ook wellicht, nog steeds een *"wegwerpelijke kleed"* is in Gods ogen, ook na ontvangen genade (Jes. 64:6).

De goede schapen van Amalek (het vlees) zijn even onaanvaardbaar voor God als de slechte (1 Sam. 15:3, 9-19). Het menselijke redeneren kan dit niet vatten. Het lijkt alleen maar dwaas om goede schapen te vernietigen als je ze ook aan God kunt geven. Maar God verlangt gehoorzaamheid, geen offerande. *"Gehoorzaamheid is beter dan offers"* (1 Sam. 15:22). Maar hoe kunnen we gehoorzamen als we niet luisteren naar wat God zegt? Om te kunnen gehoorzamen, moet je eerst luisteren. Vandaar dat Jezus zegt dat het ten eerste noodzakelijk is om Zijn stem te horen. Al het andere is daarvan afhankelijk.

Zij die 'dienen' als Martha, zijn, hoewel oprecht, eigenlijk alleen zichzelf aan het dienen. Ze kunnen geen dienaren van de Heere genoemd worden, want een dienaar van de Heere wacht op wat de Heere hem vraagt te doen, alvorens hij met dienen begint.

Als we niet langer zelfgenoegzaam zijn, zullen we net als Salomo bidden: *"O Heere mijn God, geef Uw dienstknecht een luisterend hart om te onderscheiden goed en kwaad"* (vrij naar 1 Kon. 3:7,9). Jezus wist dat Hij moest luisteren naar Zijn Vader, wilde Hij werkelijk onderscheiden wat goed was (in de hoogste zin) en wat niet goed was – tussen wat de wil van Zijn Vader was en wat niet.

Buiten de Schone Poort van de tempel in Jeruzalem zag Jezus vaak een kreupele man bedelen om een aalmoes. Maar Hij genas hem niet, omdat Hij daartoe geen opdracht van Zijn Vader ontvangen had. Later, nadat Hij naar de hemel was opgevaren, mochten Petrus en Johannes hem genezing brengen – in de perfecte timing van de Vader – met als resultaat dat een groot aantal mensen zich tot de Heere wendden (Hand. 3:1 – 4:4). Toen was het de tijd van de Vader om deze man te genezen, niet eerder. Jezus zou tegen de wil van de Vader zijn ingegaan als Hij de man eerder had genezen. Hij wist dat de timing van de Vader volkomen was en daarom was Hij nooit ongeduldig om iets te doen.

Jezus' leven was een leven van volkomen rust. Hij had in een dag van 24 uur genoeg tijd om alles te doen wat Zijn Vader verlangde. Maar als Hij gedaan zou hebben wat goed was in Zijn eigen ogen, zou Hij aan 24 uur niet genoeg gehad hebben en menige dag in onrust geëindigd hebben. Jezus kon Zich in elke onderbreking op Zijn pad verheugen, omdat Hij wist dat een soevereine Vader in de hemel Zijn agenda bepaalde. Daardoor was Hij ook nooit geïrriteerd door onderbrekingen.

Het leven van Jezus zal ook ons innerlijke wezen volkomen rust brengen. Dit betekent niet dat we niets doen, maar wel dat we alleen dat doen wat strookt met het plan van de Vader

voor ons leven. Dan zal ons leven meer bereidheid vertonen om de wil van de Vader te volbrengen dan ons eigen vooraf vastgesteld programma.

De christenen die door hun zielenleven worden geleid, zijn zo gericht op het doen van 'hun eigen ding' dat zij vaak prikkelbaar en rusteloos zijn. Sommigen van hen storten daardoor lichamelijk of psychisch uiteindelijk in. Jezus kon onmogelijk een zenuwzinking krijgen, doordat Hij naar de innerlijke mens in volkomen rust was. Hij zegt tegen ons: *"Neem Mijn juk op u, en leer van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en u zult rust vinden voor uw ziel"* (Matth. 11:29). Dit is de heerlijkheid van Jezus die de Geest van God ons toont in Zijn Woord en Hij verlangt ernaar om ons deze te geven en om deze via ons door te geven.

De Heere is onze Herder en Hij leidt Zijn schapen in rustige weiden. Schapen bepalen hun eigen gang niet en beslissen evenmin naar welke weide ze straks zullen gaan. Ze volgen slechts hun herder. Maar iemand moet eerst worden ontledigd van zelfvertrouwen en zelfgenoegzaamheid om zo de Herder te kunnen volgen. Gewillig volgde Jezus Zijn Vader. Maar 'natuurlijke' christenen willen niet worden als schapen en worden daarom door hun verstand misleid. Ons intellect is een prachtige gave van God en een bijzonder bruikbaar instrument. Maar het kan verworden tot de meest gevaarlijke gave als het de heerschappij over ons leven krijgt.

De Heere leerde Zijn discipelen te bidden: *"Vader, Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel"*. Hoe wordt Gods wil gedaan in de hemel? De engelen rennen er niet rond om 'iets te doen voor God'. Er zou daar verwarring ontstaan als dat zo was. Wat doen ze dan? Ze wachten in Gods aanwezigheid op Gods stem om te horen wat Hij beveelt en doen dan ieder voor zich precies wat hun is gezegd te doen. Luister naar de woorden van de engel Gabriël aan Zacharias: *"Ik ben Gabriël, die voor God sta, en ik ben uitgezonden om tot u te spreken ..."* (Luk. 1:19). Dit is dezelfde houding die ook Jezus aannam: wachten in aanwezigheid van de Vader, Zijn stem horen en Zijn wil doen.

Christenen die vanuit de ziel leven mogen dan hard werken en zich veel ontzeggen, maar het eeuwigheidslicht, dat duidelijker onderscheidt, zal aantonen *"dat ze de hele nacht gezwoegd en niets gevangen hebben"*. Maar zij die in gehoorzaamheid aan de Heere hun kruis dagelijks opgenomen hebben (hun zieleleven niet achtend en in de dood gevend) zullen in die dag netten vol vis hebben (Joh. 21:1-6).

"Wie zich laat afhouden van het werk dat Ik hem te doen geef, is niet geschikt voor het Koninkrijk van God", zegt Jezus (Luk. 9:62, vrij vertaald). *"Let op de bediening die u aangenomen hebt in de Heere, dat u die vervult"* (Kol. 4:17).

"Elke plant die Mijn hemelse Vader niet geplant heeft, zal uitgeroeid worden" (Matth. 15:13). De vraag is niet of de plant goed is, maar wie haar geplant heeft. God is de enige legitieme Schepper van alles. De Bijbel begint met de woorden: *"In den beginne (...) God"*. Zo moet het zijn met al ons werken: wil het eeuwigheidswaarde hebben, dan moet het zijn oorsprong vinden in God, en niet in ons verstand.

"... wie de wil van God doet, blijft tot in eeuwigheid" (1 Joh. 2:17). De rest zal vergaan.

Laten wij ons daarom afvragen: leef en werk ik naar Gods wil?

Hoofdstuk 7

Leven door Gods kracht

“Door Hem zijn alle dingen” (Rom. 11:36).

Adam werd door God geschapen met een ziel die geweldige mogelijkheden had. Hij kon een naam geven aan ieder dier en elke vogel die God had gemaakt (Gen. 2:19). Wij vinden het al moeilijk om ons enkele namen van al die duizenden te herinneren. Adam gaf ze ieder een eigen naam. Dat is slechts een indicatie van Adams zielsvermogen. Het inzicht dat God hem had gegeven was bedoeld om te worden gebruikt in afhankelijkheid van God. Maar Adam koos ervoor zijn vermogens te gebruiken los van God; na die fatale keuze begon hij te leven door zijn ziel.

We moeten weet hebben van het verschil tussen de kracht van de Heilige Geest en onze zielenkracht, als we onderscheid maken tussen activiteit uit de Geest of die uit de ziel – en daarbij de satan geen gelegenheid willen bieden ons te misleiden.

Denk eens aan het terrein van genezing, waarop menselijke zielskracht in het christendom intensief gebruikt wordt. Sinds de negentiende eeuw heeft de wetenschap de enorme mogelijkheden van de menselijke geest ontdekt. De wetenschap van het hypnotisme heeft grote vooruitgang geboekt en het is verbazingwekkend te zien wat menselijke geestkracht vermag. De principes van het hypnotisme worden momenteel ingebracht in het christendom onder het etiket van de gaven van de Heilige Geest.

Niet dat de echte gaven van de Heilige Geest niet waardevol zouden zijn. Integendeel, want die gaven leiden altijd tot opbouw van de Gemeente en tot de eer van God; maar de vervalsingen die zoveel lijken op de echte gaven, leiden tot verheerlijking van mensen en de bouw van de eigen koninkrijken en hun financiële imperial!

Veel van wat in onze dagen doorgaat voor goddelijke genezing via de handen van ‘gebedsgenezers’ – christelijke en niet-christelijke – is slechts gebruikmaking van deze menselijke geestkracht, waarbij men alleen zichzelf overtuigt, terwijl de symptomen van de kwaal er intussen gewoon nog zijn.

Een zeer groot percentage van de hedendaagse kwalen betreft psychosomatische aandoeningen; anders gezegd, lichamelijke klachten met een mentale of emotionele oorsprong. Daardoor komt het dat ‘positief denken’ en een veranderde houding ten aanzien van de ziekte zelf vaak genezing van het lichaam brengt. Maar dit is slechts een voortvloeiende uit de natuurwetten inzake lichaam en geest. Het is zeker geen bovennatuurlijke genezing.

Ook vandaag de dag geneest Jezus nog steeds mensen op wonderbare wijze. Maar niet door zulke psychologische trucs. Waar sprake is van de echte gave van genezing, daar zal er geen geestelijke geloofsstrijd zijn – geloof is immers een gave van God, en niet het product van ‘positief denken’. Bij de beoefening van hypnose kan een mens – ook ongewild – macht over anderen uitoefenen op een manier die God nooit bedoeld heeft. Ook in christelijke kring kan dit verward worden met de autoriteit van de Heilige Geest in een individu. Er schuilt groot gevaar in de ontwikkeling van de menselijke zielskracht los van God. Hij gaf ons deze krachten om ze te gebruiken in overgave aan Hem.

Zo leefde Jezus. Hij gaf Zijn aardse leven in de dood en weigerde vanuit Zijn menselijke aard te leven. In plaats daarvan leefde Hij in volkomen afhankelijkheid van Zijn Vader en zocht Hij steeds de leiding van de Heilige Geest zowel voor Zijn persoonlijke leven als voor Zijn bediening. We zagen al dat Hij Zich regelmatig terugtrok in de wildernis om te bidden (Luk. 5:16). Zijn laatste dagen voor de kruisiging zou Hij overdag leren in de tempel en Zich 's nachts terugtrekken op de Olijfberg om, daarover kan geen twijfel bestaan, uitgebreid tijd te hebben voor ongestoord gebed (Luk. 21:37-38). Leven door het geloof is continu zo leven in afhankelijkheid van de Vader. Alleen wat in Gods kracht gedaan wordt, is van blijvende

waarde; al het andere zal vergaan. De Bijbel vergelijkt de man die leeft in afhankelijkheid van God met een boom die zijn levenskracht put uit een ondergrondse rivier (Jer. 17: 5-8). Zo leefde Jezus – voortdurend als mens kracht puttend uit geestelijke bron, uit de Heilige Geest (de rivier van God).

Jezus' overwinning over verleiding was niet een zaak van menselijke wilskracht, maar Hij betrok ononderbroken 'kracht' van de Vader. De weg van zelfverloochening zoals door Jezus in praktijk gebracht en onderwezen is bij Hem geen zelfbeheersing in de menselijke zin. Allerm minst.

Dat soort zelfbeheersing zien we bij het boeddhisme en bij yoga; maar die verschillen dan ook hemelsbreed van wat de Schrift leert. Jezus leert dat wij als menselijke wezens niet het vermogen hebben te leven en God te dienen zoals het zou moeten. Hij zei dat we zo hulpeloos zijn als ranken, volledig afhankelijk van het sap van de wijnstok om vruchtbaar te zijn. *"Zonder Mij kunt u niets doen"* (Joh. 15:5).

Daarom, wat we ook proberen te doen, zonder de hulp van de Heilige Geest kan het worden beschouwd als onnut, niets. Hierin zien we hoezeer het nodig is om *"voortdurend te worden vervuld met de Heilige Geest"* (Ef. 5:18).

Jezus Zelf was vervuld en gezalfd met de Heilige Geest (Luk. 4:1,18), en Hij leefde en werkte voor Zijn Vader in de kracht van de Geest. Maar dat was alleen mogelijk doordat Hij als Mens arm van geest was. Jezus was Zich bewust van de zwakheid van het menselijk lichaam dat Hij had aangenomen. Daarom was Hij voortdurend op zoek naar mogelijkheden om in de afzondering te gaan en te bidden. Iemand heeft eens gezegd dat, zoals een toerist bij aankomst in een stad naar een goed hotel en naar belangrijke bezienswaardigheden zoekt, Jezus uitkeek naar rustige plaatsen waar Hij zou kunnen bidden.

Hij zocht de kracht om verleiding te overwinnen en bracht Zijn menselijke zielskracht ter dood. Geen mens was zich zo van de schrijnende zwakte van het vlees bewust; daarom zocht Hij het aangezicht van Zijn Vader voor hulp, zoals geen mens ooit deed. Hij bad met *"luid geroep en onder tranen"* tijdens Zijn leven op aarde. Daardoor werd Hij enorm gesterkt door de Vader, meer dan enig ander mens. Zo heeft Jezus nooit gezondigd en nooit geleefd vanuit Zijn menselijke geest (Hebr. 4:15; 5:7-9).

Is het niet opmerkelijk dat in de Evangeliën vijftientig maal de woorden 'bidden' en 'gebed' worden gebruikt in verband met Jezus? Daarin lag het geheim van Zijn leven en Zijn werk.

Jezus bad niet alleen voorafgaand aan belangrijke gebeurtenissen, maar ook na sommige van Zijn grote daden. Na de wonderbare spijziging van de vijfduizend, trok Hij de bergen in om te bidden. Dit was ongetwijfeld om waakzaam te zijn voor verleidingen zoals trots en zelfgenoegzaamheid over het verrichte werk en om Zijn kracht vanuit de Vader te hernieuwen (Jes. 40:31).

Wij bidden meestal alleen alvorens wij een belangrijk werk hebben te doen voor de Heere. Maar als wij zoals Jezus de gewoonte zouden ontwikkelen om op de Vader te wachten nadat we onze taak hebben voltooid, zouden wij onszelf behoeden voor hoogmoed en aldus beter toegerust zijn om grotere dingen voor de Heere te mogen doen.

Hoe drukker Jezus was, hoe meer Hij bad. Het kwam wel voor dat Hij geen tijd had om te eten of te rusten (Mark. 3:20; 6:31,33,46), maar Hij nam altijd de tijd om te bidden. Hij wist wanneer het tijd was om te slapen en wanneer Hij moest bidden, want Hij gehoorzaamde de aansporingen van de Heilige Geest.

Arm van geest zijn is een voorwaarde voor effectief gebed. Gebed is de uiting van menselijke hulpeloosheid. Wil het van betekenis zijn, en dus niet alleen maar een ritueel, dan zal er een voortdurende erkenning moeten zijn van menselijke onbekwaamheid zowel om een christelijk leven te leiden als om God te dienen. Jezus zocht voortdurend de kracht van God door gebed en Hij werd daarin nooit teleurgesteld. Zo bereikte Hij door Zijn gebed dingen die zelfs Hij, zonder dat, niet had kunnen bereiken.

Wie sterk is in zichzelf zal steeds weer 'vlees tot zijn arm' stellen om de zonde te overwinnen. Zo iemand moet worden verbroken alvorens hij de kracht van God tot overwinning kan leren kennen. Daartoe zal God toestaan dat hij herhaaldelijk wordt vernederd, steeds maar weer, totdat hij aan de grond zit en zijn onvermogen erkent. Dan zal God de Geest van genade over hem uitstorten en hem naar een leven van overwinning leiden. Zo zal de glorie van God in zijn leven tot uiting beginnen te komen.

Wanneer we zwak geworden zijn, dan pas zijn we echt sterk (2 Kor. 12:10). Abraham verwekte Ismaël langs de natuurlijke weg, maar God zou Ismaël niet aanvaarden en vroeg Abraham om hem weg te zenden (Gen. 17:18-21; 21:10-14). Als wij onze goedbedoelde werken, gedaan in onze menselijke kracht en niet in afhankelijkheid van God voor de rechterstoel van Christus presenteren, zal Hij ook ons zeggen dat ze onaanvaardbaar zijn. Al dat soort hout, hooi en stro wordt dan gereduceerd tot as. Alleen datgene wat 'door God' is gedaan, zal blijven bestaan. Toen Abraham impotent was geworden en zijn natuurlijke mogelijkheid om kinderen te verwekken niet meer bestond, toen werd, door goddelijke kracht, Izaäk geboren, de zoon die voor God aanvaardbaar was. Eén Izaäk is meer waard dan duizend Ismaëls – in zoverre God erin betrokken is. Eén gram goud is meer waard dan een kilo hout, nadat het vuur beide heeft getest.

Het weinige dat gedaan wordt in de kracht van de Heilige Geest is veel meer waard dan het vele dat gedaan wordt in eigen kracht.

Onze goede werken en eigen inspanningen om de Heere te dienen zullen altijd vieze lompen blijven, zowel voor als na onze bekering. Maar de gerechtigheid die uit het geloof is en in afhankelijkheid van de Heilige Geest is gedaan, zal ons feestkleed vormen op de dag van de bruiloft van het Lam (Openb. 19:8).

Wat een verschil: die vieze lompen of dat schitterende bruiloftskleed! Het hangt er maar van af of we leven uit onze eigen zielskracht of uit de goddelijke kracht.

In Zijn bediening was Jezus eveneens afhankelijk van de kracht van de Heilige Geest. Hij waagde het niet met Zijn bediening te beginnen zonder eerst met de Heilige Geest gezalfd te zijn. Hij had al dertig jaar geleefd in volkomen heiligheid door de kracht van de Geest, zodat de Vader kon getuigen: *"Dit is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb!"* (Matth. 3:17). Toch moest Hij voor Zijn bediening gezalfd worden door de Heilige Geest. Daarom bad Hij om gezalfd te worden – en zo geschiedde (Luk. 3:21). En omdat Hij gerechtigheid beminde en zonde haatte, meer dan enig mens ooit deed, was Hij ook meer dan enig ander mens gezalfd (Hebr. 1:9). Daardoor zijn mensen onder Zijn bediening verlost uit de macht van satan. Dit was het hoofddoel en de eerste uiting van de zalving (zie Luk. 4:18; Hand. 10:38).

Gods werk komt niet tot stand door menselijke talenten en bekwaamheden. Mensen die van nature veel gaven hebben denken als ze bekeerd worden vaak dat ze hun intellectuele en emotionele kracht nu kunnen benutten om anderen voor God te beïnvloeden. Veel christenen zien hun welsprekendheid, hun logica of hun formuleervaardigheid aan voor de kracht van de Heilige Geest. Maar dit zijn slechts de uitingen van de menselijke ziel en ze zijn een belemmering in de dienst van God – indien men daar zijn vertrouwen op stelt.

Werk gedaan in de kracht van de natuurlijke mens kan geen eeuwigheidswaarde hebben. Het zal vergaan, hetzij in deze tijd, hetzij voor de rechterstoel van Christus.

Jezus was niet afhankelijk van de kracht van welsprekendheid of emoties om mensen naar God te leiden. Hij wist dat ieder werk dat door de kracht van de natuurlijke mens gedaan wordt, slechts de menselijke ziel bereikt en nimmer geestelijk van nut is. Om dezelfde reden maakte Hij evenmin gebruik van muzikale omlijsting van welke soort dan ook, om mensen nader tot God te brengen. Hij werkte niet op het gevoel van Zijn toehoorders ten einde ze via koortsachtige extase tot overgave aan God te brengen. In feite gebruikte Hij geen enkele

'emotionele' of 'natuurlijke' methode, zoals we die vandaag vaak bij evangelisten en predikers zien. Hij werkte niet via emotionele gepassioneerde ijver om mensen te raken. Dat zijn de methoden van de politicus en de zakenman en Hij was geen van beide. In al Zijn werk was Jezus, als dienaar van Jehova, geheel afhankelijk van de Heilige Geest. Als gevolg daarvan werd ook het leven van Zijn volgelingen hecht in God verankerd.

Jezus maakte geen gebruik van psychische manipulatie om de mensen Zijn manier van denken op te dringen. Hij gaf ze steeds de vrijheid om Hem te verwerpen als ze daarvoor kozen. Christelijke leiders met natuurlijk charisma domineren hun kudde en hun medewerkers door hun sterke persoonlijkheid. Mensen kijken hoog tegen hen op en onderwerpen zich in blinde gehoorzaamheid aan hen. Er mogen zich dan massa's in sterke onderlinge verbondenheid rondom een dergelijke leider verzamelen, het is slechts een eenheid in toewijding aan die leider.

Dergelijke leiders misleiden zichzelf als ze denken dat wat ze bezitten, de kracht van de Heilige Geest is; ze zijn immers niet in staat onderscheid te maken tussen het vleeselijke en het geestelijke. Zo worden ook hun volgelingen misleid. Maar het heldere licht van de rechterstoel zal openbaren dat het slechts menselijke vermogens waren, die het werk van God hinderden.

Er zijn politieke en niet-christelijke leiders die zo'n charisma over zich hebben dat ze in staat zijn grote menigten te trekken door hun persoonlijkheid en hun retoriek. Jezus was niet zo'n leider. Zo moet ook geen enkele christen zijn. Wij moeten er beducht voor zijn om onze natuurlijke kracht te benutten, want die betekent ongehoorzaamheid aan Gods wetten voor de mens en kan dus niet anders zijn dan een belemmering in het dienen van Hem.

De zielenkracht van een mens mag dan in staat zijn oppervlakkige veranderingen bij anderen aan te brengen en tot een vorm van godsvrucht leiden, er zal geen innige toewijding aan God of overwinning van zonden in hun persoonlijke leven gevonden worden.

Een waarachtig geestelijke ommekeer kan niet door de kracht van de menselijke ziel bewerkt worden, maar slecht door die van de Heilige Geest. Jezus wist dit en daarom gaf Hij voortdurend de vermogens van Zijn menselijke ziel in de dood. Zo was Hij in staat in zeer korte tijd een diepgaand en duurzaam werk te doen in hen die Hem volgden.

Hij heeft Zijn persoonlijkheid nooit aan anderen opgedrongen, Hij domineerde niet over anderen en probeerde evenmin indruk op hen te maken met Zijn stemgeluid of Zijn intellectuele vermogens. Hij was niet bezig om mensen te imponeren, maar om ze te helpen. Christenen die zich door hun ziel laten leiden, zijn er meer in geïnteresseerd om anderen te imponeren dan om hen te helpen. 'Natuurlijke' christelijke leiders kunnen geen gezonde kerk bouwen, want ze verenigen mensen rondom henzelf en niet rondom Christus, het Hoofd. Degenen met sterke karakters hebben het Woord te bedienen met vreze en beven (zoals Paulus deed, 1 Kor. 2:1-5), anders zal het geloof van hun hoorders eerder gebouwd zijn op de menselijke wijsheid van de spreker dan op de kracht van God.

Jezus bleef Zich te allen tijde bewust van Zijn menselijke zwakheid. Hij zei: *"De Zoon kan niets doen uit Zichzelf..."* (Joh. 5:19). Vandaar Zijn intense gebedsleven. Zo kon de Vader Zijn werk volkomen manifesteren in Jezus (Joh. 14:10).

Het is een dergelijke houding van afhankelijkheid van God die ervoor zorgt dat we niet doen wat God verboden heeft en waarvan Jezus ons zei het te haten: ons zielenleven en de kracht daarvan en zijn werkingen. Dan is de Heilige Geest in staat de heerlijkheid van de Heere door ons heen te werken.

Als wij leven door het geloof – in afhankelijkheid van de Heere – en ons werk is werk uit dat geloof, dan zullen we inderdaad bouwen met goud, zilver en edelgesteente. Daarom, laten we onszelf in de tweede plaats deze vraag stellen: *Leef ik door de kracht van God?*

Hoofdstuk 8

Leven tot Gods eer

“Door Hem zijn alle dingen” (Rom. 11:36)

God is de Alfa en de Omega, het Begin en het Einde, de Eerste en de Laatste. Alle dingen die eeuwig van aard zijn vinden hun oorsprong in Hem, en evenzo vinden ze hun vervulling in Hem.

Alle dingen zijn door God geschapen om Hem de glorie te geven. Dit is niet omdat God zelfzuchtig onze glorie verlangt. Hij is algenoegzaam in Zichzelf, dat wil zeggen dat wij niets aan Zijn wezen kunnen toedoen. Als Hij ons ertoe oproept om Hem te verheerlijken, dan is dat omdat in die weg ons hoogste welzijn gelegen is. Anders zouden wij egocentrisch en ongelukkig zijn.

Hij in het midden; dat is de grondwet die God in de schepping heeft gelegd. Die wet kan alleen geschonden worden door schepselen met een moraal en een vrije wil. De onbezielde schepping gehoorzaamt vreugdevol zijn Schepper en verheerlijkt Hem. Maar Adam was ongehoorzaam aan die wet en we zien de gevolgen daarvan in de ellende van de mensheid. In het gebed dat Jezus Zijn discipelen leerde, is de eerste bede: *“Uw Naam worde geheiligd”*. Dit was het primaire verlangen in het hart van de Heere Jezus. Hij bad: *“Vader, verheerlijk Uw Naam”*, en Hij koos de weg van het kruis ter wille van de glorie van de Vader (Joh. 12:27-28). Eén hoogste passie beheerste het leven van de Heere Jezus: de verheerlijking van de Vader. Alles wat Hij deed was tot eer van de Vader. Er waren geen van elkaar gescheiden wereldse en geestelijke terreinen in Zijn leven. Alles was heilig. Hij maakte zowel krukken en banken voor de glorie van God als dat Hij preekte en de zieken genas. Elke dag was voor Hem even heilig. Geld dat aan de dagelijkse levensbehoeften werd uitgegeven, was even heilig als geld dat werd gegeven voor Gods werk aan de armen.

Jezus had volkomen vrede in Zijn hart doordat Hij slechts de glorie van de Vader beoogde en uitsluitend op Diens goedkeuring gericht was. Hij leefde voor het aangezicht van Zijn Vader en maakte Zich geen zorgen over de eer en lof van mensen.

“Wie vanuit zichzelf spreekt, zoekt zijn eigen eer”, zei Jezus (Joh. 7:18).

De christen die vanuit de ziel leeft is in feite ten diepste geïnteresseerd in zijn eigen eer, hoezeer hij ook de eer van God lijkt of pretendeert te zoeken. Jezus daarentegen zocht nooit enige eer voor Zichzelf.

Wat zijn oorsprong vindt in menselijke vaardigheid en door menselijk vernuft en talent wordt uitgevoerd, eindigt altijd in de verering van de mens. Wat begint in het natuurlijke, zal slechts het schepsel vereren. Maar in de oneindige eeuwigheid zal er in de hemel of op de aarde niets zijn dat eer of roem brengt aan enig schepsel. Alles wat de tijd overleeft en in de poorten van de eeuwigheid binnengaat, is wat was uit God, door God en tot God. Het is de drijfveer achter een gebeurtenis die wat God betreft de waarde en verdienste ervan bepaalt. Wat we doen is belangrijk, maar waarom we het doen is veel belangrijker.

We zagen dat Jezus wachtte op Zijn Vader om Zijn plan te ontvouwen, en evenzo: om de kracht te ontvangen om het plan overeenkomstig de wil van de Vader uit te voeren. Maar dat was niet alles. Zoals we in het vorige hoofdstuk zagen, ging Jezus na sommige van Zijn grootste daden op weg om te bidden, om Zijn Vader daarvoor te verheerlijken. Hij bood de vrucht van Zijn werk als een heilige offerande aan de Vader aan. Hij zocht niet Zijn eigen eer en aanvaardde die evenmin als ze Hem werd aangeboden (Joh. 5:41; 8:50). Toen Zijn roem wijd en zijd werd verspreid, trok Hij Zich terug in de bergen om Zijn Vader te verheerlijken

(Luk. 5:15-16). Hij was zo ingesteld dat Hij die eer nooit voor Zichzelf hield. Het resultaat van een dergelijke consequent volgehouden houding was dat Hij aan het einde van Zijn leven op aarde in oprechtheid kon zeggen: *“Vader Ik heb U verheerlijkt op aarde”* (Joh. 17:4).

Hij kwam op aarde om als mens de Vader te verheerlijken. Iedere dag leefde Hij met dat doel. Hij bad vurig dat alleen de Vader zou worden verheerlijkt, wat het Hem ook zou kosten. Uiteindelijk stierf Hij opdat de Vader op aarde zou worden geëerd, verhoogd en verheerlijkt, zoals in de hemel.

Paulus zegt dat bij de beproeving door het vuur (1 Kor. 3:13) iedereen zal weten WAAROM we het werk van de Heere hebben gedaan (1 Kor. 4:5, vrij vertaald). De motieven zullen op die dag worden geopenbaard en onderzocht door de Heere.

‘Natuurlijke’ dienst verhoogt zichzelf en bindt mensen aan onszelf in plaats van aan God. De mensen komen om ons te horen; ze zijn onder de indruk en komen om ons opnieuw te beluisteren en te eren, en ze spreken goed van ons. Als wij vertrekken, vallen ze terug op hun oude geestelijke leven, onveranderd door hetgeen zij gehoord hebben. De echte test van de waarde van iemands prediking is de toestand van de toehoorders nadat de man zelf is vertrokken en overleden. Dan zal blijken of zijn bediening vanuit de ziel was of geestelijk. Alle arbeid die de mensen aan onszelf bindt, zal op de jongste dag blijken te zijn hout, hooi en stro, omdat het slechts ging om de eer van mensen.

De bediening van Jezus was geestelijk. Het bewijs daarvan zien we in het feit dat Hij Zijn werk op aarde slechts aan een klein aantal mensen overliet die wel geestelijk waren en niet vanuit zielse ijver werkten. Om Hem te verheerlijken moeten we hier in Zijn sporen gaan.

Bediening en leven uit de ziel effent de weg voor de komst en de wereldwijde aanvaarding van de antichrist: de volkomen ‘natuurlijke’ mens. Hij zal zich boven de mensen verheffen en hen naar zichzelf toe trekken, zelfs door wonderbare tekenen en krachten (2 Thess.2:3-10). Wezenskenmerk van de geest van de antichrist is dan ook om de aandacht van de mensen op onszelf en ons werk vestigen. Heersen over andermans geweten en hen vertellen wat te doen en waar te gaan, is ‘natuurlijk’. Advies geven aan anderen is een geestelijke zaak, maar controle uitoefenen over hen is ‘natuurlijk’ of ‘vleselijk’. Jezus dwong Zijn volgelingen nooit om iets te doen. Hij respecteerde de keuzevrijheid die God een mens gegeven heeft. Zo was Hij de dienstknecht van allen en onderwees Hij hen in plaats van hen te bevelen.

Het is heel eenvoudig om in de geest van een heer en meester te prediken in plaats van met de houding van een dienaar (2 Kor. 4:5). Wij kunnen onze natuurlijke vermogens gebruiken om onze inzichten aan anderen op te leggen. Dit heeft als resultaat dat mensen aan ons gebonden worden. Iemand die gepassioneerd spreekt maar zich van zijn eigen vermogens in dit opzicht niet bewust is, kan zonder het te weten mensen winnen, niet voor Christus, maar voor zichzelf. Het werk van God wordt niet gedaan in menselijke kracht of macht, maar door de Heilige Geest. Kenmerk van het werk van de Geest is vrijheid (2 Kor. 3:17) – volkomen vrijheid die ieder individu gegeven wordt.

Zie hoe een bediende zich gedraagt in een huis. In alle rust doet hij wat gedaan moet worden en als hij klaar is, trekt hij zich terug in de keuken. Hij komt niet met pracht en praal binnen en evenmin vertelt hij de mensen aan tafel wat ze moeten doen. Hoe velen zijn bereid de Heere aldus te dienen?

Zo heeft iemand eens gezegd: “Er is slechts één ding waarover een dienstknecht het recht heeft te heersen en dat is over zijn eigen vlees. Naar de mate dat hij deze zelfbeheersing bezit, kan hij ook anderen verder leiden in het geestelijke leven. Een geestelijk dienaar dient alleen door de kracht die hem door God gegeven is – en die kracht is hem uitsluitend gegeven om in de noden van anderen te voorzien. Als wij die kracht gebruiken om over iemand te heersen en hem hoe dan ook een bepaalde kant op dwingen, kan hij ontmoedigd worden en uiteindelijk zijn eigen weg gaan. De taak van een dienaar is om zodanig te

werken dat zielen tot een levende band komen met God Die alles bewerkt – en niet tot een binding met zichzelf (1 Kor. 12:6).”

Jezus was zozeer gericht op de eer van God, dat Hij Zelf graag het pad effende en de weg bereidde, zodanig dat Zijn apostelen naderhand zelfs grotere dingen zouden kunnen doen dan Hij ooit gedaan had (Joh. 14:12). Dat grotere werk was zonder twijfel de bouw van de Gemeente, waarvan de leden één zouden zijn zoals de Vader en de Zoon één zijn (Joh. 17:21-23). Tijdens Zijn leven op aarde zijn zelfs nog niet twee van Zijn discipelen één geworden zoals de Vader en de Zoon één zijn. Ze zochten allen zichzelf. Maar na de Pinksterdag werden vele van Zijn discipelen één, zoals Hij dat verlangde. Dit was het grotere werk.

Jezus baande de weg voor anderen om een groter werk te doen. Hij stierf en legde het fundament waarop Zijn discipelen bouwden. Jezus was vrij van egoïsme. Het deed er voor Hem niet toe of iemand anders de eer ontving voor wat Hij deed – als de Vader er maar door verheerlijkt werd. Het is deze geest die ons moet bezielen, willen wij leven verschaffen aan de Gemeente, het Lichaam van Christus, vandaag, en als wij het opbouwen, tot de volheid van de gestalte van Christus.

Jezus leefde zo uitsluitend en alleen voor het aangezicht van Zijn Vader, dat Hij, nadat Hij uit de dood was opgestaan, er geen aan behoefte had om ten overstaan van hen die Hem gekruisigd hadden gerehabiliteerd te worden.

In de ogen van de wereld en van de Joodse leiders was Jezus' bediening een totale mislukking. Als Jezus uit Zijn ziel zou leven, zou Hij graag zijn teruggegaan om Zichzelf na Zijn opstanding aan de leiders te presenteren, om hen verbaasd en beschaamd te doen staan. Maar Hij deed het niet. Hij vertoonde zich na de opstanding alleen aan hen die in Hem geloofden. De tijd van de Vader voor de rechtvaardiging van Jezus was nog niet gekomen – en Jezus was bereid te wachten. Die tijd is nog steeds niet gekomen.

Jezus wordt nog steeds verkeerd begrepen in de wereld en de meeste mensen beschouwen Zijn leven als een mislukking. Hij begon het leven als mens in de schande van een veevoederbak en Hij eindigde Zijn leven op aarde in de vernederende dood aan het kruis, tussen twee criminelen van de ergste soort. En dat was het laatste wat de wereld van Hem zag.

Jezus was volkomen bereid voor een mislukking te worden aangezien, als de Vader in die weg maar werd verheerlijkt. Hij leefde en diende niet om door mensen te worden geliefd en daarom zal op een dag de Vader Hem publiekelijk rechtvaardigen met grote heerlijkheid en eer. En in die dag zal elke knie voor Hem buigen en zal iedere tong belijden dat Jezus Christus de Heere is – maar zelfs dat zal uitlopen op de glorie van God de Vader (Fil. 2:11).

Daarmee komen we aan de derde vraag die we onszelf moeten stellen:

Leef en werk ik uitsluitend voor de eer van God?

Hoofdstuk 9

De Bruid van Christus

Op de laatste bladzijden van de Bijbel vinden we het resultaat van het werk van de Heilige Geest: de Bruid van Christus. We zien daar ook het resultaat van het vervalsingswerk van satan: de kerk van de hoer.

Johannes zegt (vrij naar Openb. 21:2,10-11): *“Ik zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, versierd als een bruid, neerdalend van God. Zij was vol van de heerlijkheid van God en schitterde als een kostbare edelsteen, kristalhelder als jaspis”*. Voordat Johannes het visioen van de Bruid van Christus zag, kreeg hij een ander visioen, dat van de hoer, de geestelijke echtbreekster, die beweerde God lief te hebben maar die in feite deze wereld liefhad (Jak. 4:4). Dit is pseudochristendom, met een schijn van godsdienstigheid (de leer kan juist zijn) maar zonder kracht (geen goddelijk leven) (2 Tim. 3:5).

Johannes zegt: *“Ik zag een vrouw, het grote Babylon, de moeder van de hoeren en een stem zei: “Babylon de grote stad is gevallen. Zie de rook van haar brand; haar rook steeg omhoog voor altijd en eeuwig”* (Openb. 17:3,5; 18:2,9; 19:3).

Het contrast is opvallend. Waar de Bruid uit het vuur tevoorschijn komt “stralend als een kostbare edelsteen”, zien we de hoer geheel tot as vergaan, terwijl haar rook opstijgt naar de hemel, want ze was gemaakt van vergankelijk materiaal.

Jeruzalem de Bruid, en Babylon de hoer staan voor twee systemen: het ene van God, het andere *“aards, natuurlijk d.w.z. ongeestelijk, duivels”* (Jak. 3:15).

Laten we eerst eens kijken naar Babylon. De stad is voortgekomen uit de torenbouw van Babel, een bouw overeenkomstig een menselijke plan, in menselijke kracht en tot eer van de mens.

“En zij zeiden een ieder tot zijn naaste (van de mens): Kom aan, laat ons een stad bouwen (door de mens) laat ons een naam vestigen (voor de mens)” (Gen. 11:3,-4).

Op een dag jaren later zag koning Nebukadnezar uit over Babylon, de hoofdstad van zijn grote wereldrijk die hij gebouwd had, en hij sprak in dezelfde geest: *“Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb (van de mens) ... door de sterkte van mijn macht (door de mens) ... ter ere van mijn heerlijkheid (voor de mens)”* (Dan. 4:30).

De toren van Babel eindigde in een oordeel. Nebukadnezars' trots bezorgde hem ook het onmiddellijke oordeel van God (Dan. 4:31-33). Het definitieve einde van al wat door menselijke wijsheid en menselijke kracht tot glorie van die mens is voortgebracht, zal eveneens door God worden geoordeeld. Wat in de kracht van de natuurlijke, ongeestelijke mens is gedaan, zal vergaan, ook al wordt het christelijk werk genoemd.

“De brede muren van Babylon zullen met de grond gelijk worden gemaakt en haar hoge poorten worden verbrand; DE BOUWERS (‘christelijke werkers?') uit vele landen hebben tevergeefs gewerkt – hun werk zal door vuur vergaan” (Jer. 51:58, vrij vertaald).

Jeruzalem anderzijds is de Stad van God (Hebr. 12:22). In het Oude Testament was hier de tempel van God. Jeruzalem, Gods woonplaats, had haar oorsprong in de tabernakel die door Mozes was gebouwd (Ex. 25:8).

De tabernakel was nauwkeurig volgens Gods plan gebouwd: *“... naar alles wat de Heere had bevolen”* (Ex. 40:16) – van God. Hij was gebouwd door mannen bekleed met de macht van God: *“Bezaleel ... Ik heb hem vervuld met de Geest Gods ...”* (Ex. 31:1-5) – door God. Hij was gebouwd tot verheerlijking van God: *“De heerlijkheid des HEEREN vulde de tabernakel”* (Ex. 40:34) – tot God.

Slechts dát zal eeuwig bestaan wat zijn oorsprong vindt *in* God en is gedaan *door* goddelijke kracht voor de glorie van God. Dat doorstaat het vuur, stralend als edelgesteente, doordat het gebouwd is op goud, zilver en juwelen.

Als we de eerste en de laatste bladzijden van de Bijbel vergelijken, zien we dat de twee bomen (de boom des levens en de boom van kennis van goed en kwaad) twee systemen hebben voortgebracht met betrekking tot de eindtijd: Jeruzalem en Babylon.

Dat wat werkelijk geboren is uit de Geest (uit God, door God en tot God) blijft voor eeuwig; terwijl wat is voortgebracht uit het vlees (van de mens, door de mens en voor de mens) vergaat.

Wij leven nu in de tijd tussen Genesis en Openbaring. En of we het beseffen of niet, we worden door een van deze twee stelsels meegenomen: het ene streeft ernaar om God te eren en te verhogen, het andere om de mens te eren en te verhogen. Het ene volgt Christus, het andere Adam. Het ene leeft door de Geest, het andere in het vlees en in de ziel.

Zowel Jezus als Adam hoorde de stem van God. Het verschil zat in het feit dat de één gehoorzaamde, en de ander niet. Zo ook, zei Jezus, zou het zijn met degenen die Zijn stem horen: de één gehoorzaamt en bouwt op de rots, voor eeuwig onwrikbaar, de ander hoort wel maar luistert niet en bouwt dus op zand en zal uiteindelijk verloren gaan (Matth. 7:24-27). De twee huizen waarover Jezus hier sprak staan voor Jeruzalem en Babylon. Ook nu zijn er mensen die echt gerechtvaardigd zijn door het geloof en die in het Nieuwe Verbond ingegaan zijn. Het zijn degenen die verzegeld zijn met het bloed van Jezus en die Hem volgen in een leven van gehoorzaamheid aan God (in het bijzonder beschreven in Mattheüs 5 tot 7). Zij hebben hun huis op de rots gebouwd en zullen in het nieuwe Jeruzalem wonen. Je hoeft alleen maar Mattheüs 5 tot en met 7 te lezen om te weten waar je bij hoort.

Zo zijn er ook – en dit is de overgrote meerderheid – die de woorden van Jezus in Mattheüs 5 tot en met 7 horen, maar die een verkeerd begrip hebben van rechtvaardiging, geloof en genade. Zij leven in een valse zekerheid, bekommeren zich niet om gehoorzaamheid aan de woorden van Jezus en bouwen dus verder op zand (Babylon), om uiteindelijk voor eeuwig verloren te gaan.

Dit zijn 'christenen', althans, in hun eigen ogen. Jezus zegt immers dat de man die zijn huis op zand bouwde iemand was die Zijn woorden hoorde. Het was dus blijkbaar geen heiden, maar iemand die de Schrift las en naar de 'kerk' ging. Zijn enige probleem was dat hij niet gehoorzaamde en dus geen deel kon hebben aan het eeuwig heil, dat beloofd is aan allen die Jezus gehoorzamen (Hebr. 5:9). Zijn geloof was niet echt, want er werden geen werken der gehoorzaamheid gezien waardoor het geloof tot zijn doel komt (Jak. 2:22,26).

Zij die onder het hoofd Adam zijn, volgen hun hoofd in ongehoorzaamheid aan Gods geopenbaarde wil, maar zijn door satan overtuigd dat ze "*niet zullen sterven*" (Gen. 3:4) omdat zij claimen 'Jezus te hebben aangenomen'. Dus leven ze in de valse zekerheid van Babylon.

Zo zijn ook zij die onder het Hoofd Christus wandelen te herkennen, namelijk aan het feit dat ze "*wandelen zoals Jezus wandelde*" (1 Joh. 2:6), in gehoorzaamheid aan Gods wil. Dat zijn de broeders en zusters van Christus (Matth. 12:50) en een deel van Jeruzalem.

Het is interessant om te zien dat de huizen van zowel de wijze als de dwaze man in de gelijkenis aan het einde van Mattheüs 7 een tijdlang overeind bleven. Zo ook staan Jeruzalem en Babylon vandaag de dag overeind – totdat de regen en de vloed komen. Terwijl de dwaze man alleen bezorgd was over het uiterlijk aanzien van zijn huis (het getuigenis voor mensen), was de wijze allereerst bedacht op het fundament: het verborgen leven van het hart voor het aangezicht van God. Maar als de regen en de vloed komen – het oordeel van God – dan wordt de fundering het eerst getest.

“Want nu is het de tijd dat het oordeel begint bij het huis van God; en als het eerst bij ons begint, wat zal het einde zijn van hen die het Evangelie van God ongehoorzaam zijn? En als de rechtvaardige ternauwernood zalig wordt, waar zal de goddeloze en de zondaar verschijnen?” (1 Petr. 4:17-18).

“Niet ieder die tegen Mij zegt: Heere, Heere, zal binnengaan in het Koninkrijk der hemelen, maar wie de wil doet van Mijn Vader, Die in de hemelen is. Velen zullen op die dag tegen Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam demonen uitgedreven, en in Uw Naam veel krachten gedaan? Dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; (want ‘ieder die Hem kent, zondigt niet’ – 1 Joh. 3:6, vrij vertaald) ga weg van Mij, u die de wetteloosheid werkt (ongehoorzaamheid aan God)!” (Matth. 7:21-23).

Let wel, er zullen velen zijn die naar hun eigen idee christen zijn (zij noemen Jezus ‘Heere’ of zelfs geëmotioneerd: ‘Heere, Heere!’), maar ze hebben hun wil nog niet overgegeven om de wil van God te doen in hun leven. De Heere verwerpt hen als onbekenden van Hem.

Het kenmerkende onderscheid van Jeruzalem is heiligheid. Zij wordt genoemd *“de heilige stad”* (Openb. 21:2). Babylon daarentegen valt op door zijn grootsheid en wordt genoemd *“de grote stad”* (Openb. 18:10). Zij heet in Openbaring tot elfmaal toe ‘groot’ of ‘sterk’.

Zij die leven in ware heiligheid en in gehoorzaamheid aan God en die door genade in het geloof deel hebben aan de natuur van Christus, zijn samengevoegd in Jeruzalem; zij echter die zoeken naar grootsheid hier op aarde – het getuigenis en de eer van mensen – zijn inwoners van Babylon.

Gedurende negentienhonderd jaren heeft de oproep tot Gods kinderen geklonken: *“Ga uit van haar (Babylon) mijn volk, opdat u geen deel hebt aan haar zonden, of u zult gestraft worden met haar”* (vrij naar Openb. 18:4). De oproep wordt nog dringender als we beseffen dat het einde der tijden naderbij komt. Het is werkelijk betreurenswaardig dat zelfs Gods volk in Babylon kan opgaan en daarmee kan delen in haar oordeel, als het geen gehoor geeft aan Gods roepstem die zo duidelijk is. In die dag zal het niemand baten om te hebben vastgehouden aan de leer van het Evangelie of om ‘een beslissing voor Christus’ te hebben genomen, indien er niet overeenkomstig de ware leer geleefd is en indien er geen werken der gehoorzaamheid zijn voortgebracht die het kenmerk zijn van een waar geloof.

Hoe intens verlangde God er toen Hij de mens naar Zijn beeld schiep naar dat die deel zou hebben aan de goddelijke natuur en Zijn heerlijkheid zichtbaar zou maken. En wat wilde God niet een grote prijs betalen toen de mens naderhand viel: *“Hij heeft Zijn eigen Zoon gezonden in een gedaante gelijk aan het zondige vlees en dat omwille van de zonde, en de zonde veroordeeld in het vlees”* (Rom. 8:3), zodat er een Weg zou worden geopend waardoor de mens vernieuwd kon worden en teruggebracht naar de plaats waar hij alsnog tot het goddelijke doel kon geraken.

De Vader, de Zoon en de Heilige Geest zijn samen in dit werk van de verlossing van de mens en zijn herschepping betrokken. En hoewel veel mannen en vrouwen in hun dwaasheid geen gehoor geven aan God, zal het goddelijke doel in een overblijfsel worden vervuld, namelijk in de weinigen die de smalle weg ten leven vonden, die zich overgaven zoals Jezus deed en door wie de glorie van God tot uiting komt; niet alleen in deze tijd, maar ook in de eeuwen der eeuwigheid, als God door hen zal de overweldigende rijkdom van Zijn genade laten zien, die hen deelgenoten maakte van (en door) Christus Jezus.

Hem zij alle glorie, nu en voor eeuwig.

Wie oren heeft om te horen, die hore.